ТРАВЕНЬ
1976
Київ

Виходить з січня 1927 р
№ 10 (980)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— І де в людей совість? Викидають хліб, бублики, рогалики, а ніхто не викине хоч би одну недопиту півлітру!

Новорічна ялинка виблискувала гірляндами, навколо буяла святкова атмосфера, Дід Мороз виголошував поздоровлення і вручав школярам пакетики-подарунки. Було, як завжди, приємно, радісно, урочисто. Бракувало лише елементу несподіваності, сюрпризності, чим, як відомо, особливо вабить кожний подарунок.

— Ге, — шепотів раціонально мислячий Петрик однокласнику Івасикові, — це ніякий не Дід Мороз приніс подарунок, це його купили за того карбованця, що я позавчора передав.

— Фі, а хто ж того не знає?! — копилив губу не менш здогадливий Івасик.

Не ручаюсь, звичайно, що саме в таких виразах обмінювались думками двоє акселерованих четвертокласників, бо перемовлялись вони пошепки. Зате, знаю, що на батьківських зборах четвертого «а» класу розмова з цього приводу відбувалась голосніша.

Річ у тім, що коли батьківський комітет оголосив збір коштів на новорічні подарунки й коли гроші було зібрано, то виявилось, що не вистачає чотирьох карбованців: четверо батьків, з'ясувалось, грошей не передали. Звичайно, нікого з дітей не залишили без подарунка. Але на зборах голова комітету звернувся до батьків-порушників з викривальною промовою, тавруючи їх за нелюбов до своїх же дітей плюс антигромадське поводження взагалі.

— А ви мене не питали, чи я бажаю саме в такий спосіб робити подарунок своїй дитині. Я не дала грошей і надалі давати не буду, — обурено заявила одна мати.

Отака неприємна дискусія вийшла. В листі до редакції, де було описано цю розмову, йшлося й про те, що в даній школі батьківські комітети періодично збирають гроші не лише на подарунки, а й на закупку штор, вішалок, карнизів, мастики для підлоги і т. п.

Іду в школу. Директор показує свій наказ кількарічної давності, яким він зобов'язує чітко оприбуткувати все придбане за батьківські кошти, а надалі категорично забороняє збирати з батьків гроші на будь-які потреби і вимагає ввести за цим суворий контроль.

— Колись, бувало, збирали, а тепер такого нема, — каже директор. — Бо ж, самі бачите, є сувора заборона.

Оглядаємо кілька класних кімнат. У кожній — своя вішалка (при наявності загальношкільної гардеробної), усюди на вікнах штори.

Пождіть

— Ці штори нам пошили матері, — пояснює один класовод.

— Цю вішалку нам зробив один батько в себе на роботі, — розповідає інший. — До речі, цей батько зараз якраз тут, можете в нього запитати.

— Так, я зробив, — підтверджує батько, готовий тут же викласти технологію виникнення цього благородного починку, а заодно й технологію виготовлення вішалки.

Але мене в даному разі не це цікавить. Припускаю, що батько робив його в позаробочий час і з власних, а не взятих на підприємстві, матеріалів.

Я зараз думаю про чисто педагогічний ефект цієї акції. Уявляється він так. Зворушена вчителька оголосить:

Телеграфне агентство Перця

ЗМІШАНЕ СПОЛУЧЕННЯ

НОВА УШИЦЯ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ області. (Від власкора ТАП). За квитанцією № Т 695098 на пряме змішане залізнично-водне сполучення місцевий технікум механізації сільського господарства мав одержати не пізніше 30 жовтня 1975 року вагон паливного вугілля від «Ворошиловградвугілляп о стачзбуту». Проте сполучення виявилося не так прямим, як змішаним: усе настільки змішалося, що ні управління Південно-Західної залізниці, ні керівництво Київського річкового порту і поняття не мають, куди ж поділося вугілля, за яке технікум заплатив близько 1.200 карбованців (включаючи вартість перевезення).

ЛЮДИНА ПРОХОДИТЬ КРІЗЬ СТІНУ

СУМИ. (Кор. ТАП). Прокинувшись уранці в своєму новому цегляному будинку, громадянин Л. раптом виявив, що не може з нього вийти: дружина, йдучи на роботу, замкнула його і помилково забрала з собою обидва ключі.

— Ну, хоч бийся головою об стіну! — у розпачі вигукнув Л. і, знесилено притулившись спиною до стіни, раптом опинився... на вулиці.

— Цим феноменом, — пізніше пояснював Л. кореспондентові ТАП, — я зобов'язаний директорові Сумського заводу будівельних матеріалів М. Ф. Радченку. Це на його підприємстві виробляють таку цеглу, яка розсипається при першому ж більш-менш сильному натискові.

БАШ НА БАШ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Значить, як домовились: я вам заяву за власним бажанням, а ви мені — гарну характеристику.

ДИРЕКТОРІВ!

— От, діти, цю гарну вішалку нам зробив та подарував батько Оленки. Молодець він! Передай йому, Оленочко, за це нашу велику подяку.

І Оленочці дуже приємно таке слухати (діти ж бо дуже чутливі до похвали). А от на місці її сусідки по парті Іринки я не хотів би опинитись. Іринці бо ніяково та прикро: чому не хвалять її тата?

А чи ж винен він, що не спромігся зробити для класу якогось подарунка? І ще подумав: чи можна поручитись, що вдячне або невдячне ставлення з боку вчительки до батька мимоволі не перенесеться й на дитину?

Це я розповів про варіант батьківського сприяння школі, що вважається цілком прийнятним і навіть похвальним. Та можна собі уявити, як почувають себе ті кілька дітей, чиї батьки з якихось міркувань не відгукуються на заклик батьківського комітету віддати кілька карбованців на благо школи.

Стривайте! Про що взагалі йдеться, коли це робити заборонено? Категорично. Всіма органами народної освіти. Зверху донизу. Але...

У Самбірській середній школі № 9 з батьків зібрали по три карбованці на ремонт школи — у той час, як тут не було освоєно півтори тисячі карбованців, виділених саме для цієї мети. У Стрийській середній школі № 2, незважаючи на достатні асигнування та значну допомогу шефів, зібрали з батьків для придбання інвентаря 556 крб. На ремонт класних кімнат, купівлю різних альбомів, відер, віників, фарб збирали гроші з батьків у школах с. Оброшина, с. Давидова, м. Нового Роздола, м. Миколаєва.

З приводу цього ще в квітні минулого року був

виданий суворий наказ Львівського облвно, в якому категорично забороняється збір грошей з батьків на будь-які шкільні потреби. Наказ було рекомендовано обговорити на чергових нарадах директорів шкіл у кожному районі. Обговорили. Поінформували про те, що обговорили. І все-таки...

Можу ще додати, що в грудні минулого року видано черговий, не менш суворий наказ Міністерства освіти УРСР «Про хибну практику збору грошей з батьків у школах м. Києва». Цей наказ, як і всі аналогічні попередні, також широко доведений до всіх директорів шкіл та вчителів республіки.

Та річ у тім, що вони, як правило, грошей не збирають. Це роблять за них батьківські комітети.

Тим-то цей фейлетон написано, власне, для членів батьківських комітетів, а відтак і для всіх батьків взагалі. Бо до них, схоже, ці суворі накази не дійшли, і вони про таку сувору заборону не відають. А через те проявляють ентузіазм, чим дуже підводять улюблених вчителів та директорів шкіл, яким за це діло при нагоді ліплять догани.

Тож пожалійте їх, шановні голови батьківських комітетів! Не робіть їм ведмежої послуги.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Львівщина.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

ОГОЛОШУЮ СОБІ ПОДЯКУ...

Як тільки Іван Федосійович Цвинтарний розкривав свою трудову книжку і починав подумки оглядати пройдений життєвий шлях, його огортало почуття невдоволення. Уже вкотре він намагався докопатися до причини негативних емоцій, але марно.

Записи у книжці начебто свідчили, що чоловік він помітний. Принаймні, у районному масштабі. Ще недавно бігав у механіках, а нині вже керує Маньківською автоколоною. Зріс авторитет, зросла й зарплата. І все ж повного морального задоволення нема.

Відомо, що водіям більше до вподоби працювати на новому автомобілі, ніж на старому. Але, коли вже нема нового грузовика, то хоч на новий двигун хочеться розжитися. А ключики до здійснення обох заповітних шоферських мрій — у руках Івана Федосійовича.

Зайшов якось до нього в кабінет водій П. Маляренко. Чув, каже, що прибули нові двигуни.

— Прибули,— підтвердив Цвинтарний.

— А чи не можна, бува?..

— Можна. Але за сто карбованців.

Маляренко не торгувався. Не на базарі. Виклав гроші і незабаром гасав на оновленому грузовичку.

Після Маляренка, затиснувши в жмені сотню, попросився на прийом до начальника автоколони водій А. Херсонець. Потім косяком посунули Д. Глущенко, В. Коберник та інші.

Іван Федосійович розумів, звичайно, що брати хабарі грішно. І тому цю чорну роботу невдовзі передоручив механікові колони Чернію. Та ще персональному шоферові Ховану. А сам став брати натурою. Приміром, за дозвіл пересісти зі старої машини на нову водій А. Пахольченко виставив йому вісім пляшок коньяку, той же А. Маляренко — шість літрів спирту. Ну, й так далі.

Таким чином, в особистому плані усе ніби було гаразд. Виробничі інтереси теж начебто не кульгали. Одного разу Цвинтарний натрапив на пачку чистих товарно-транспортних накладних. Тепер йому досить було вигадати назву вантажу, накреслити сякий-такий маршрут — і кількість тонно-кілометрів виростала, як на дріжджах.

То звідки ж, питається, береться оте невдоволення? Свіжа копійка є, справна цифра у звіті є, а гарного настрою катма.

І тут Івана Федосійовича осяяло. Звичайно ж, коли з показниками усе гаразд, то мають бути ще й премії та подяки. Керівництво ж обласного управління автотранспорту чи то не помічало успіхів начальника Маньківської автоколони, чи якимись іншими міркуваннями керувалося, а тільки сторінки трудової книжки Цвинтарного, де вписувалися відзнаки, були неприємно чисті. Тоді Іван Федосійович вирішив виправити цей недогляд. Він запросив до кабінету секретаря автоколони т. Форостян, поклав перед нею свою трудову книжку і наказав туди вписати таке:

1. «Нагородити цінним подарунком (електробритвою);

2. «Відзначити годинником («Політ»);

3. «Оголосити подяку...»

І, задоволений сам собою, поїхав обідати.

І. НАУМЕНКО.

Черкаська область.

Дали перцю!

Як і не остерігалася Н. Т. Залепа, бригадир колгоспу «Україна» (селище Тростянець Вінницької області), а людського ока не уникла. Ніби ж і бурячки колгоспні, і комбікорм для власної худоби тишком-нишком додому доставляла, а хтось таки запримітив, побачив та ще й Перцеві написав.

Голова Тростянецького районного комітету народного контролю тов. Романченко повідомив редакцію, що факти крадіжки цукрових буряків і комбікорму підтвердились. Правління колгоспу увільнило Залепу Н. Т. від обов'язків бригадира.

Завідуючий літературним відділом прочитав моє оповідання й замислився.

— Не життєво,— нарешті мовив він і з викликом схрестив руки на грудях.

— Чому? — здивувався я.— Хіба роботи в наш час — не реальність? Та навіть посередній школяр змайструє вам такого робота — ахнете!

— Ні, я не про роботів,— сказав завідуючий.— Я про невеличку деталь, яка псує ваше оповідання.

— Так, так, розумію. У вас викликає сумнів оця деталь про малюка, що обіграв у шахи майстра спорту...

— Який тут сумнів! Од сучасної молоді можна чекати чого завгодно. Усі вундеркінди.

— Значить, не хочете погодитися, що серце носорога можна пересадити зайцеві?

— Чого ж. У хірургії — безмежні можливості.

— Розумію, не вірите, що дев'яностоп'ятирічний дідусь стає переможцем на змаганнях з марафонського бігу?

— І таке припускаю.

— Що ж тоді ви вважаєте нежиттєвим?

— От ви пишете,— сказав завідуючий, що сантехнік Микола, поки чекав на Хрещатику свою кохану, встиг з'їсти дев'ять смажених пиріжків — три з м'ясом, чотири з горохом, два з повидлом. Не вірю я в це!

— Не вірите в чудовий апетит сантехніка Миколи?

— Не вірю в те, що на Хрещатику можна купити смажені пиріжки з м'ясом, горохом і повидлом,— сказав завідуючий.

— Гаразд, не треба, щоб Микола їв пиріжки саме з м'ясом чи горохом. Хай він з'їсть дев'ять пиріжків із сиром або капустою. В крайньому разі, — з рисом, — примирливо мовив я.

— Не може він з'їсти пиріжки з сиром, капустою чи з рисом. Річ у тім, що взагалі на Хрещатику він не знайде сьогодні жодного смаженого пиріжка,— тяжко зітхнув завідуючий.

— Не знайде на Хрещатику, то купить в іншому місці. Скажімо, на Нивках або на Подолі, або в індустріальній Дарниці. А на Хрещатик він їх привезе у портфелі й, поки чекатиме кохану, з'їсть усі дев'ять штук,— сказав я.

— Він їх не привезе ні в портфелі, ні в саквояжі,— трагічно мовив завідуючий; — бо смажених пиріжків у Києві немає.

— У вас дуже дотепні жарти,— зробив я йому комплімент, — проте кілька років тому, коли був іще неодружений, я об'їдався цими пиріжками...

— Кілька років тому! — передражнив він мене.— Та кілька років тому тих пиріжків було навалом на кожному кроці. Йдемо в обідню перерву, і аж слинка тече — такий вибір. А тепер?

— Запевняю вас, якщо добре пошукати...

— Давайте домовимося так,— сказав завідуючий, — якщо ви знайдете в Києві хоч один смажений пиріжок, я підписую ваше оповідання.

— Згода,— оптимістично вигукнув я і кинувся на вулицю.

За кілька годин мій оптимізм розтанув, мов крижинка на сковорідці. Я ще плекав надію випросити бодай один пиріжок в їдальні, кафе або якомусь першокласному ресторані, та моє прохання зустрічали так, наче я замовляв як мінімум океанського лангуста, фаршированого черепашачими яйцями.

— Це ж так просто робиться, — доводив я кухарям, — шматочок тіста й жменька м'яса, десять хвилин — і пиріжечок готовий!

— А потім відповідати? За той пиріжечок з тебе такий штраф злуплять, — не радий будеш! — чулися загадкові пояснення.

Нічого іншого не лишалося, як іти до міського управління громадського харчування.

— Уявіть, — вирішив я тут усіх ошелешити, — в Києві зникли пиріжки!

Як не дивно, але моє повідомлення нікого не здивувало. Тут добре було відомо, що вже два роки, як пиріжки не надходять у продаж. Перестав їх випускати Київський м'ясокомбінат. Перестали їх випікати в їдальнях, кафе і ресторанах. А якщо окремі ентузіасти насмілюються виявити ініціативу, їх негайно штрафують. Не можна пекти пиріжки! Бо термін РТУ 826—63 минув ще в 1974 році.

Без «РТУ» випікати пиріжки не можна. «РТУ» — технічні умови, які кожний кухар, незалежно від того, де він працює — у дієтичній їдальні чи в ресторані, — мусить виконувати. І от термін старого «РТУ» минув, а нового не склали. Чи то забули, чи то ніколи було займатися такою дрібницею. Коротше, немає «РТУ» і немає пиріжків.

Кажуть, правда, кілька разів таки пробували скласти нове «РТУ» у відповідних відділах Держплану республіки і республіканському Держкомітеті стандартів. Але ніяк не могли дійти згоди в таких принципових питаннях, як, наприклад, по скільки грамів капусти класти в пиріжок — по 40 чи по 42. Або скільки тіста треба витратити на пиріжок з горохом і чого більше в ньому повинно бути — гороху чи тіста? Одне слово, нелегко, як бачимо, розв'язати такі глобальні проблеми. Тут за два роки не впоратися. А відділові цін міськвиконкому ще важче — спробуй визначити, скільки за той пиріжок брати — по 5 чи по 6 копійок...

Прийшов я до завідуючого літературним відділом і кажу йому:

— Передумав. Не треба, щоб мій слюсар Микола їв перед побаченням пиріжки. Справді, не життєво воно якось. Хай краще плавленими сирками підкріпиться.

— Інша річ,— погодився завідуючий.— Із сирків поки що проблеми не зробили. Сирки на кожному кроці продають. Як колись продавали і пиріжки.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Ось як буває...

На Одещині, у Білгород-Дністровському районі, є село Володимирівка. Діти з Володимирівки ходять до школи за чотири кілометри у село Чистоводне або за сім кілометрів у село Руську-Іванівку.

У бік Володимирівки ходить два автобуси. Один — за три кілометри від села. Другий має заходити у село. Вони й повинні підвозити учнів. Щоб не було зривів, керівництво автопідприємства обіцяло взяти рейс під суворий контроль...

Однак частенько буває, що контролю немає. Нема й автобуса...

І учні чимчикують пішки...

Учні з села Діброви, що у Тлумацькому районі на Прикарпатті, відвідують школу у селі Нижнів. У колгоспі ім. Шевченка обладнана спеціальна машина, щоб підвозити їх до школи.

Однак буває... що машина не прибуває...

І учні чимчикують пішки...

У тій же області, у Долинському районі, є село Слобода Долинська. Діти з цього села навчаються в школі у Тростянці. За шість кілометрів. До школи мають добиратися рейсовим автобусом.

Однак часто буває, що автобус графік ламає...

І діти чимчикують пішки...

Діти з сіл Плоского та Дмитрівки, що в Знам'янському районі на Кіровоградщині, вчаться у Дмитрівській школі № 1. Тим, що з Плоского, треба добиратися шість кілометрів, тим, що з Дмитрівки — чотири. Керівники знам'янського автопідприємства № 10036 поклялися, що автобус робитиме два спеціальні рейси в день — щоб привозити і відвозити дітей.

Однак буває, що автобуса немає...

І учні чимчикують пішки...

Учні з села Маюничі відвідують школу в селі Балаховичі. Обидва села — у Володимирецькому районі на Ровенщині. Колгосп «Комуніст» (голова П. К. Бацюсь) повинен був машину обладнати, щоб дітей до школи возити.

Однак вже й навчальний рік минає, а машини нема...

І діти чимчикують пішки...

На Львівщині, у Радехівському районі, є 150 метрів препоганого шляху. На відносно непоганому шляху з села Гримайлівки до Щурович. Отим відносно непоганим шляхом повинні підвозити школярів. Проте не возять, бо тих препоганих 150 метрів дороги нікому відремонтувати.

Однак буває, що начальник Бродівського районного шляхового управління Т. Д. Вернюк відремонтувати дорогу обіцяє.

Але діти до школи чимчикують пішки...

. . . . . .

Цікаво: чи буває, що за це неподобство хтось відповідає?

Є. ДУДАР.

ВІД ПЕРЕСТАНОВКИ... НЕ МІНЯЄТЬСЯ

Окремі керівники звикли ся з недоліками, втратили почуття нового, передового, послабили організаторську роботу і вимогливість... Напрошуються на оргвисновки.

(Із авторитетної критики на нараді).

Переводили і перевозили майже нишком і з оглядкою.

Привезли, посадили в президії.

Представили, похвалили за минулі заслуги. Рекомендували.

Обирали стримано, але одноголосно.

Подякував за довір'я, запевнив.

Приготували кабінет... Видраїли, обставили...

Приступив... Узявся — за дзвінок.

— Слухаю вас, — дівча з приймальної.

— Прибрать!

— Прибирали ж. Геть усе витерли та перетерли...

— А оце?!

— Що?

— Чорнильницю. Вік науково-технічного прогресу, інформаційного вибуху, акселерації... Треба бути на рівні. Міняти стиль відповідно до... А тут — допотопне одоробло.

— Вона ж художня...

— Яка б не була. Подумаєш, допотопні художества!

Винесла.

— А що поставити?

— Щось таке... Модерняцьке. Або, ще краще, щось з отих... сучасних, як їх там, народних виробів.

Шукали, приміряли, придивлялися.

Поставили художню дерев'яну ступку.

— Води налийте... Щоб не розсохлась.

Мабуть, і тут буде товкти воду в ступі...

Іван КОЧАН.

●

СКІЛЬКИ ТОГО ДІЛА

На засіданні правління
Кажуть до Микити:
— Призначаєм вас на місяць
Молоко возити.
Той підвівся, пом'яв шапку
І сказав несміло:
— Якщо треба — возитиму,
Скільки того діла...
Тільки виділіть мені
Когось на підмогу,
Щоб до місяця хоч раз
Показав дорогу...

Федір БОЙКО.

с. Лукашівка
Монастирищенського району
Черкаської області.

●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Торік правління колгоспу ім. газети «Правда» Кривоозерського району на Миколаївщині виділило кошти на придбання подарунків учасникам Великої Вітчизняної війни. При закупівлі цих подарунків колишній секретар парторганізації Іваницький П. М. певну суму грошей привласнив. Лист про це надійшов Перцеві.

Як повідомив секретар райкому партії тов. Швець, факти підтвердились. Іваницького П. М. із членів КПРС виключено і засуджено до 2-х років позбавлення волі, умовно. Привласнені гроші він повернув колгоспові.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Картини з життя первісної людини

— І чого б ото поспішати! Ще нема літератури, а ви вже з пародіями приперлися!

У ПЕРІОД МАТРІАРХАТУ

— От жінкам лахва: прийшла з роботи і відразу — за газету.

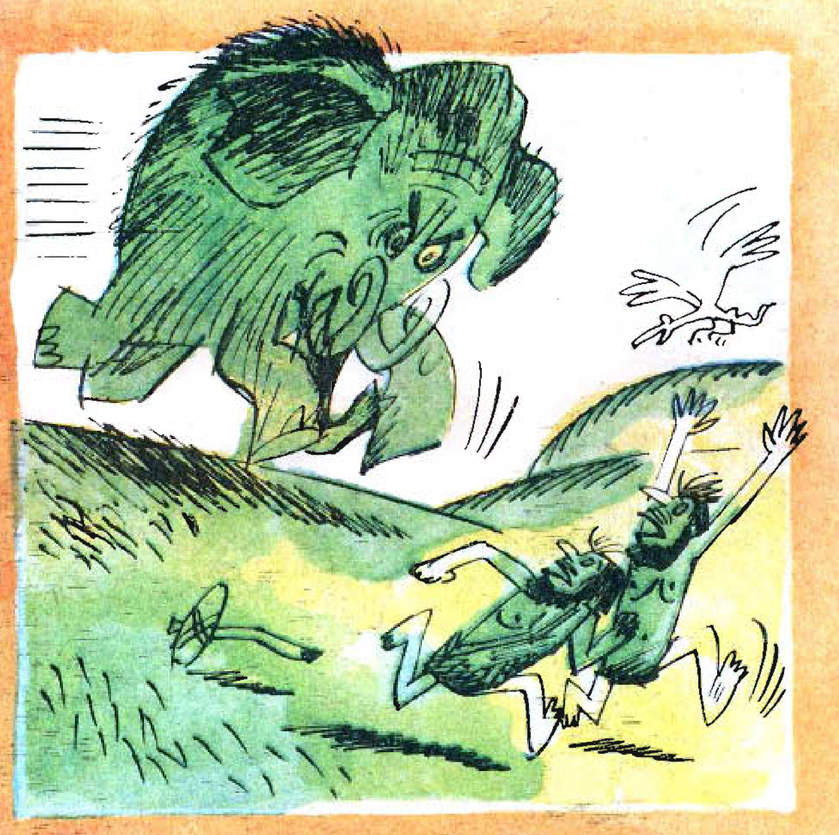

— Навіть важко уявити собі, що в далекому майбутньому наші нащадки страждатимуть від малорухомого способу життя...

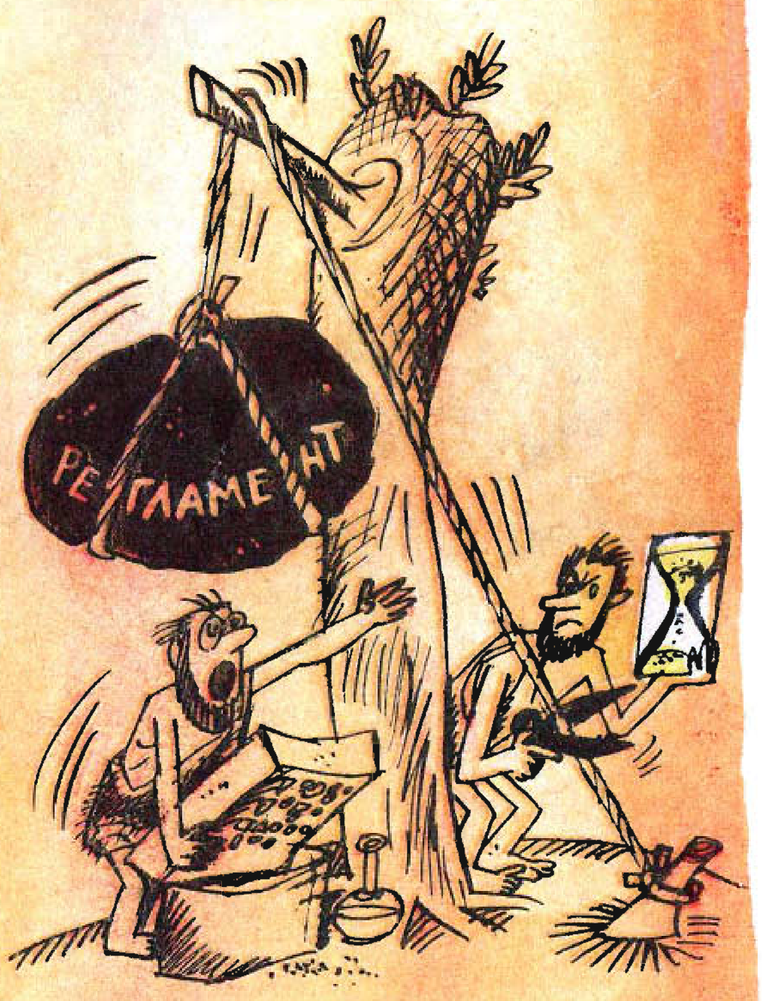

Без слів.

— Щоб зрозуміти значення його винаходу, людству ще треба буде винайти пляшку...

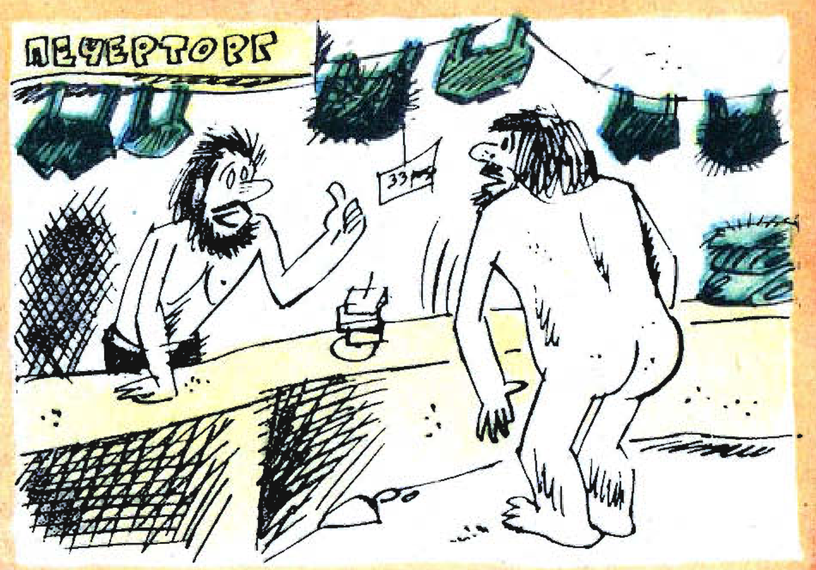

— Костюми є, але всі малих розмірів.

Своя сорочка до тіла ближче

Купив голова колгоспу «Україна» Петро Миколайович Майборода автомашину. Подія, нібито з одного боку й радісна, а з іншого — мороки скільки... Горобець на кузов, бува, сяде, а душа вже болить. А тут ще й зима підійшла. Сів Петро Миколайович у правлінні, голову долонями обхопив і аж зажурився. Правду кажуть: автомашина — півбіди, а от гараж для неї — то вже ціла біда. Глянув Петро Миколайович у вікно — а через дорогу, навпроти правління, колгоспний гараж. Просторий, з паровим опаленням. Нічого з ним не станеться, подумав голова, якщо поставлю туди і свого «Москвича». Поставив і аж повеселішав.

Ходить веселий день, два... Коли дивиться — і його заступник Володимир Володимирович Мельник чомусь скис. Петро Миколайович, будучи в доброму настрої, розповів йому кілька смішних ситуацій про надої молока і сівозміни, а заступник ще більше спохмурнів.

— Чого зажурився?

— Та знаєте, Миколайовичу, — почав було заступник, — бабахнув я оце на «Жигулі» кілька тисяч, а поставити його ніде.

Почухав голова потилицю — недобре якось виходить. Про себе, значить, тільки турбуюся.

— Ну, добре, постав свого «Жигуля» в колгоспний гараж.

Повеселішав Володимир Володимирович і зробив так, як і велів голова.

Ходять тепер веселі обоє. Коли дивляться — головний бухгалтер колгоспу низько голову над столом схилив і якось сердито рахівницею постукує.

— Чого зажурилися, Григорію Гавриловичу?

— Та одержав оце «Запорожця», а поставити його... — й недоговорив бухгалтер Заворотній.

— Негарно воно якось виходить, — сказав голова.

— Кепсько! — підтримав його заступник.

— Скільки там того «Запорожця», хай постоїть у колгоспному гаражі, — вирішили вони.

А то було зустрів Петро Миколайович вчителя місцевої школи, громадського автоінспектора Олександра Івановича Бохана і не впізнав спочатку.

— Ви, Олександре Івановичу?

— Та я, — признався Бохан.

— Ну, як процент успішності?... А чого це ви такі зажурені? Може, горе якесь трапилось?

— Горе... — погодився Олександр Іванович. — «Жигулі» купив... Іржавіти почали... Їх би у тепленьке...

— Зрозумів, — заспокоїв його голова.

Наступного дня і автомашина Бохана стояла в теплому гаражі.

І все це, звичайно, на місці колгоспної техніки, яку довелося виставити просто неба.

— Колгоспні машини іржа не бере! — афористично заспокоїв Петро Миколайович механізаторів. — А от зажурених людей треба рятувати... Бо ж пропадуть...

М. ПРУДНИК.

Буринський район
Сумської області.

Лис-правдолюб

БАЙКА

В один гайок на звітні збори
Приїхав Лев,— представником із бору...
Вовк звіт зробив, відтак пішли дебати,
Всі Вовка стали вихваляти;
Мовляв, і чуйний, і сердечний,
І доброзичливий, і гречний,—
Ну, хоч бери — й на Сірого молись...
Та ось виходить на трибуну Лис.
— Тут Вовка всі лише хвалили,
А я скажу:
Недоліків у нього — сила.
Він міг би краще керувати гаєм,
Та доброта надмірна заважає.
Бо ми ж який народ? —
Лиш попусти — хто в поле, хто в город.
А Вовк — де й слід гризнути — не гризе,
Крізь пальці дивиться на все.
Дійшов до того вже, що часом
Став їсти моркву замість м'яса.
Отож прошу у протокол вписати:
Суворо
Вовку
слід вказати!..
«Ну,— звірі думають,— пропав наш Лис:
Не одного вже ж Вовк за критику загриз...»
А Вовк тим часом Левові шепоче:
— Цей Лис такий: в огонь за правду скочить,
У критиці пощади він не знає.
— Так, так,— поважно Лев киває,—
Лис — дійсно принциповий звір.
Візьму-но я його у бір,
Потрібі нам такі от діловиті,
Що вміють правду в очі говорити.

На цьому байку можна б і кінчати,
Та ось що хочеться додати:
Лис, кажуть, часу не гайнує —
В бору вже Лева «критикує»!

Петро БОНДАРЧУК.

м. Донецьк.

НЕДООЦІНИЛА

ГУМОРЕСКА

Зранку Іван Гаврилович Петлюк був у чудовому настрої. Збираючись на роботу, він навіть мугикав під ніс улюблену мелодію. Потім підійшов до дзеркала, оглянув себе з голови до ніг і з гордістю сказав чи то до дружини, чи то до себе:

— А з мене таки може бути непоганий директор. Правда?

— Та який там з тебе директор? — заперечила здивована дружина.

— Чого ж який? Звичайний, як і всі,— твердо стояв на своєму Іван Гаврилович.

— Освіта не дозволить,— кинула дружина.

— Що освіта? Он Сергій Пантелейович Голінчук і середньої не має, а вже скільки років на керівній посаді.

— Прирівняв! Він практик. А ти що?

— На заочне відділення в інститут поступлю.

— Бач, коли надумав. А раніше де був?

— Не мав часу. Та й освіта все якось не дуже потрібна була.

— Вигадуєш таке. Твої деякі ровесники вже кандидатами наук поставали. А ти дінувався. Та й щоб бути директором, потрібна людина твердої волі, наполеглива.

Іван Гаврилович нервово переступив з ноги на ногу. Деякий час у кімнаті панувала мертва тиша.

— Та невже я такий бездарний? — спитав дружину вражений Іван Гаврилович.

— Чого ж? В тебе є деякі плюси, але до директора, по-моєму, ти ще не доріс,— з жалем зітхнула дружина.

— Та ну тебе!..— уже розсердився Іван Гаврилович.— А я таки справді директор. Сьогодні буде наказ по тресту. Так що можеш поздоровити.

Дружина враз схопилася з місця, підійшла до Івана Гавриловича, обняла його і, усе ще не вірячи чоловікові, промовила:

— Що ж, вітаю. Але виходить, що я погано знаю свої кадри.

М. ГРОШКО.

м. Хмельницький.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

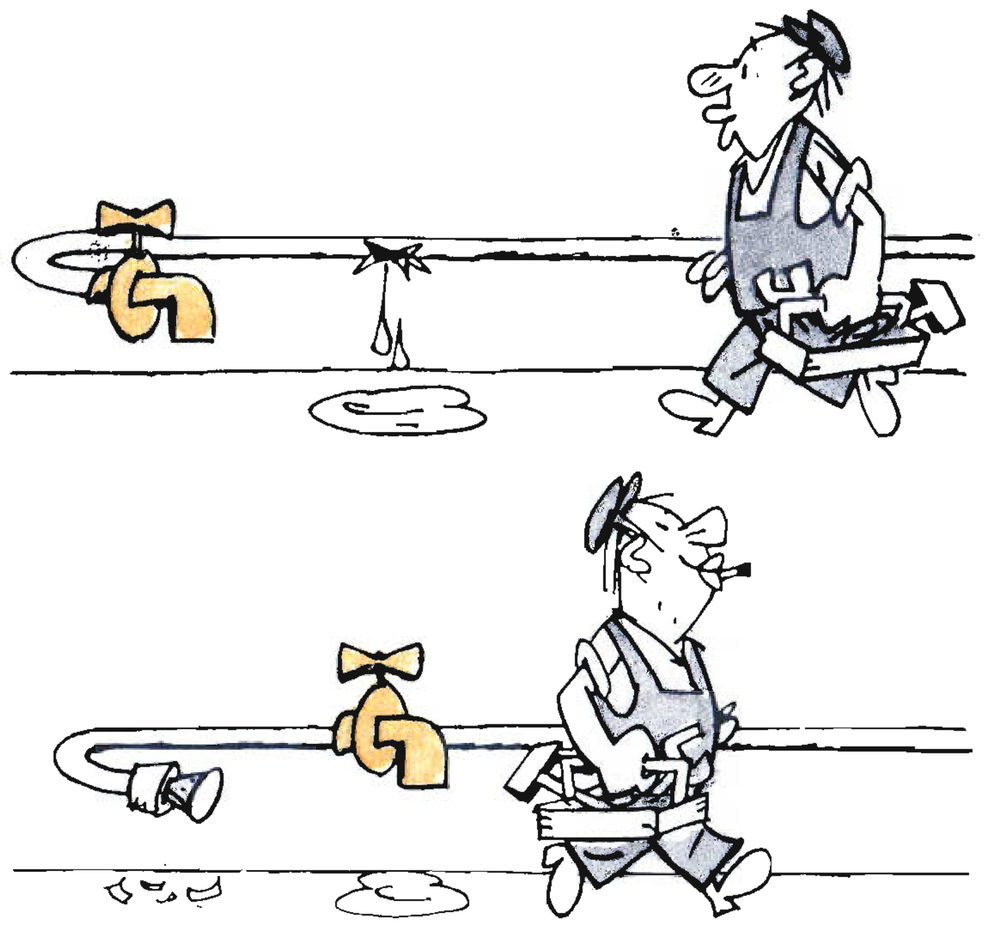

Без слів.

КОНТЕКСТИ

● *Об'ява: «Міняю свої гени на пристойні».*

● *Думки юрмилися в його голові, давлячи одна одну.*

● *Останній наказ: наказав довго жити.*

● *З рапорту: «На тілі слідів насилля не виявлено, крім лотерейних білетів».*

● *З усіх криків моди білі тапочки — справді останній.*

● *Його внутрішній голос був глухонімим.*

● *З репортажу: «Голова—важливий компонент футболіста».*

● *Нарешті Фортуна повернула до нього своє розлючене обличчя.*

● *То неправда, що деякі афоризми варті деяких романів: я бачив гонорарні відомості...*

Андрій **КРИЖАНІВСЬКИЙ.**

ЧЕСТЬ КОЛЕКТИВУ

ГУМОРЕСКА

— Подайте мені, будь ласка, книгу скарг та пропозицій, — ввічливо звернувся відвідувач до офіціантки.

— Яку книгу?!

— Книгу скарг і пропозицій, — стримано повторив відвідувач.

Офіціантка постояла, подумала, а тоді кинулась через зал до касирки. Декілька хвилин вони перешіптувались, кидаючи спопеляючі погляди на відвідувача. Потім касирка випливла з-за каси і підійшла до нього.

— Що вам треба? — в її голосі вчувався далекий грім.

— Книгу скарг і пропозицій! — повторив своє прохання відвідувач.

— А більше ви нічого не хочете? — в'їдливо перепитала касирка.

— Ні, — відповів той.

Касирка і офіціантка якусь мить розглядали його, мов якусь заморську дивину, а тоді швиденько зникли в підсобці. Спершу звідти чулися жіночі вигуки, потім голосне ридання.

Здивований відвідувач засовався на стільці, поглядаючи на двері, та в цей час із підсобки вийшов гурт жінок в білих халатах. Вони йшли в наступ, очолювані огрядною рішучою особою років сорока. Відвідувач аж зіщулився.

— То що ви хочете? — гнівно запитала особа, і відвідувачеві стало холодно від її крижаного голосу.

— К-к-книгу скарг і пропозицій, — не здавався він.

Вражені такою настирливістю, жінки наче язики проковтнули. В залі запала тиша. Інші відвідувачі тихенько, намагаючись не рипнути дверима, залишали їдальню.

Здивований тишею, з кабінету визирнув директор їдальні.

— Що ви бажаєте? — лагідно звернувся він до відвідувача.

— Книгу скарг і пропозицій! — у відчаї вигукнув той.

— Зараз же принесіть людині цю книгу, — наказав директор і додав, звертаючись до огрядної молодиці: — А ви потім з книгою зайдете до мого кабінету. Порозмовляємо...

Погляд його випромінював блискавки. Молодиця поменшала на очах. Через п'ять хвилин в двері директорського кабінету постукали.

— Заходьте, заходьте, — тоном, що не віщував нічого доброго, запросив директор. — Розкажіть, як це ви не змогли відстояти честь свого рідного колективу. А ще мій заступник...

І занімів, угледівши сяюче обличчя. Жінка гордо поклала на стіл розкриту книгу. Через всю сторінку тремтячою рукою було виведено: «Дякую за смачний обід».

В. ГЛУЩЕНКО.

м. Миронівка.
Київської області.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Скарга
Скарга
Скарга

Милослав ШВАНДРЛИК

ТЕПЕР НЕМАЄ ТАКИХ СОБАК...

Наша родина готувалася до великого свята. Мій батько Ото, за фахом листоноша, готувався до того, що незабаром його вкусить п'ятисотий пес.

— Така доля листоноші, — казав він нам, потираючи старі рани. — Сажотрус падає зі стріхи, муляр тоне у вапні, лісові браконьєри підсовують єгерям найнебезпечніші несподіванки, а листоноша ніяк не може уникнути конфліктів з розлюченими псами. Я про це міг би написати цілий роман!

Казав «міг би», проте ми вже відчували, що він нам розповість історії чотирьохсот дев'яносто дев'яти покусань у найдрібніших деталях.

— А, що тепер, — махнув він недбало рукою,— тепер уже не ті собаки, що бігали по дворах у мої молоді роки. Тоді люди вигодовували просто кровожерливих потвор. Коли мене покусав боксер пенсіонера Цілцвала, я мав вигляд обгризеної кістки з борщу! Хірурги в лікарні наді мною лише похитували головами і лепили на мене шматки м'яса, як сніг на снігову бабу! Шість місяців я був десь між життям та смертю. На щастя, я був застрахований і одержав потім грубі гроші, на які побудував цей чудовий особняк. А ще згадую зовсім мирну тварину, яка не терпіла сторонніх речей в балансі. Одного разу я посковзнувся, упав просто на миску, з якої пес їв свої ласощі. Ой же і зазнав я!.. Він мене перекував уздовж і впоперек.

Ага, забув... За страховку я провів у будинок водопровід і був першою людиною у селі, яка мала ванну, обкладену кахлею! Ніяк не можу забути і вовкодава лісничого Стременя. Яка ж то чудова англійська порода! Його зубам могла б позаздрити навіть акула! Одним ковтком пожер мою поштарську торбу з двома сотнями листів, другим ковтком позбавив мене шматка м'яса ось тут, нижче спини, так що я раптово схуд на дев'ять кілограмів! А страховка — ого, то славна річ, і ми з матір'ю за неї їздили до Дубровника, до самої голубої Адріатики...

Батько сентиментально пустив сльозу і вів далі:

— Жили ми, дякуючи тим потворам, в доброму достатку. Але тепер — що вже тут і казати! Тепер немає таких потвор, як були колись. Заходиш у подвір'я, кидається на тебе якийсь миршавий мопсик і починає гризти литку! Рани зовсім не видно, і при найбільшому бажанні ані копійки страхових не одержиш! Можеш радіти лише з того, що господар всуне тобі у торбу пляшку якоїсь там найдешевшої сливовиці... Отак ми допрацювалися!..

Батько сердито скривився.

— Мене покусало чотириста дев'яносто дев'ять псів, та останні роки почуваю себе, як поганий аматор. Притому дах будинку почав протікати! І п'ятисоте покусання я змушений відсвятковувати майже як нещасний відпуск!

Проте ми не знали, що громадянин Послушний купив у розпліднику страшенно злющого дога з незвичайним ім'ям — Кордула! Не думаючи нічого поганого, батько зайшов на подвір'я віддати панові Послушному рекомендовану бандероль. В цю мить на нього і кинувся Кордула!..

Коли за допомогою всього села і пожежників району за три години ми ледь вирвали батька з пащеки дога, то не йняли віри, що це наш улюблений предок. А що це таки він — ми переконалися в ту мить, коли він ледь-ледь прошепотів:

— Ще, скажу я вам, пес! Таний, ян за часів моєї юності... Я вже гадав, що нічого подібного в житті не зустріну...

П'ятисоте покусання ми, звісно, відзначили під новим дахом. А ще, правду кажучи, вистачило й на кольоровий телевізор.

Із словацької переклав Ю. ЧОРНОГОРОВ.

ПИСАКА СМІТ, ЙОГО ПОЇЗДКА В СРСР ТА ПРО НЕЇ ЗВІТ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

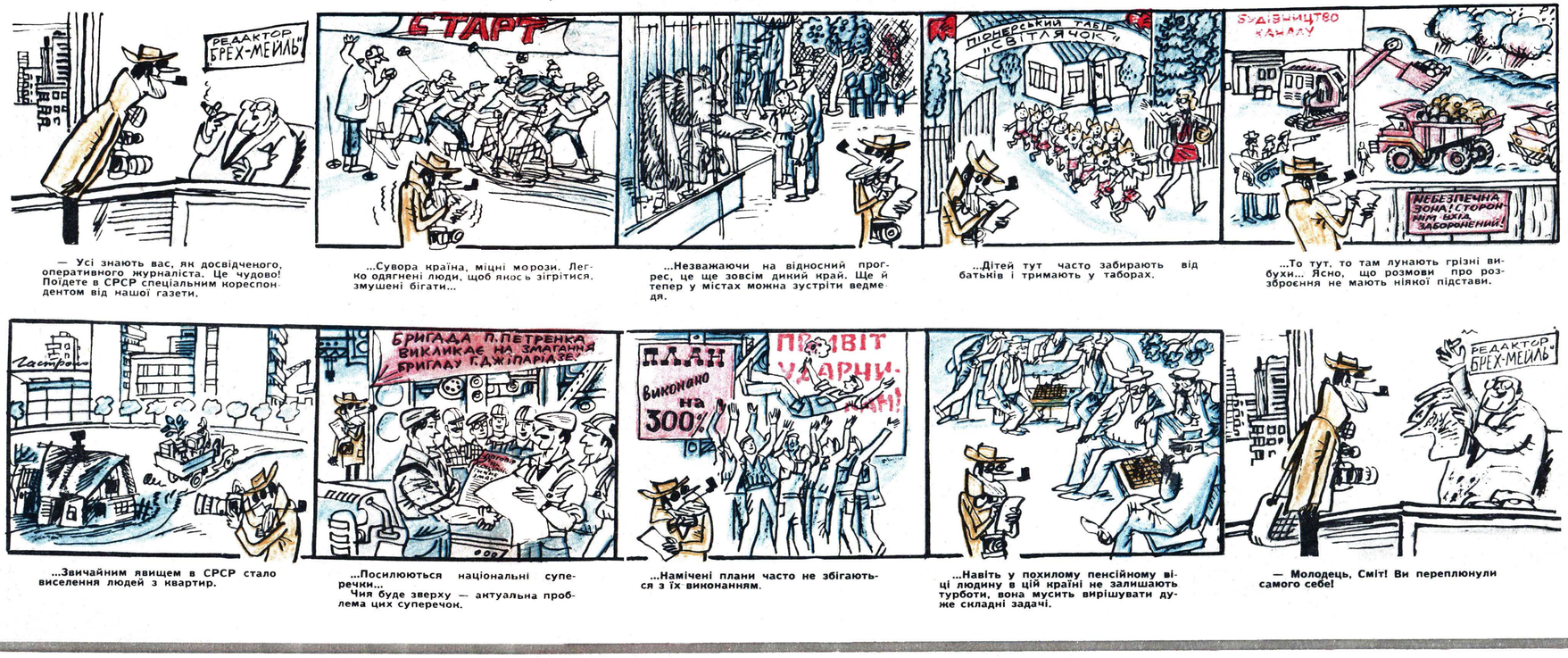

— Усі знають вас, як досвідченого, оперативного журналіста. Це чудово! Поїдете в СРСР спеціальним кореспондентом від нашої газети.

...Сувора країна, міцні морози. Легко одягнені люди, щоб якось зігрітися, змушені бігати...

...Незважаючи на відносний прогрес, це ще зовсім дикий край. Ще й тепер у містах можна зустріти ведмедя.

...Дітей тут часто забирають від батьків і тримають у таборах.

...То тут, то там лунають грізні вибухи... Ясно, що розмови про роззброєння не мають ніякої підстави.

...Звичайним явищем в СРСР стало виселення людей з квартир.

...Посилюються національні суперечки... Чия буде зверху — актуальна проблема цих суперечок.

...Намічені плани часто не збігаються з їх виконанням.

...Навіть у похилому пенсійному віці людину в цій країні не залишають турботи, вона мусить вирішувати дуже складні задачі.

— Молодець, Сміт! Ви переплюнули самого себе!

Дали перцю!

Керуючим Стеблівським відділенням «Сільгосптехніка» (Черкаська область) працював Калиниченко Г. П. Методи його керівництва зводилися головним чином до покрикувань на підлеглих, а то й просто до грубої лайки. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Секретар Корсунь-Шевченківського районну КП України тов. Костенко повідомив, що за недоліки в роботі, в стилі і методах керівництва Калиниченка Г. П. з посади керуючого звільнено.

Дали перцю!

Буває ж таке, що людині захочеться чого-небудь, і неодмінно дай їй ту річ, хоч поли вріж. От, скажімо, голові правління Березівської райспоживспілки Гаплику Г. Г. раптом забаглося мати мотоцикл МТ-9. І саме той, що був на балансі заготконтори. І що ж, довелося всіляними неправдами списувати мотоцикл з балансу заготконтори, а потім за безцінь продати його голові. Були з Гаплика й інші забаганки, які теж безвідмовно задовольнялися. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Голова Одеського обласного комітету народного контролю тов. Коротков повідомив, що за незаконні дії правління облспоживспілки увільнило Гаплика Г. Г. з посади голови правління райспоживспілки. Йому також запропоновано повернути мотоцикл заготконторі.

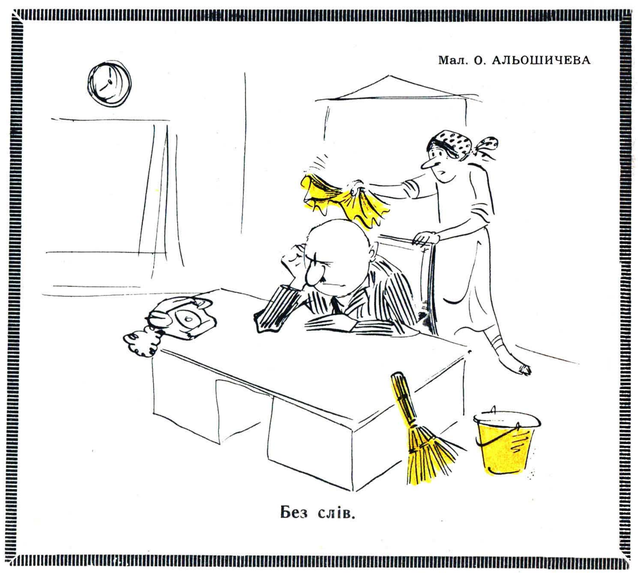

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ЗАПИШІТЬ СКАРГУ

ГУМОРЕСКА

Я сидів за столиком і мовчки чекав, коли, нарешті, офіціант — низенький опецькуватий хлопчина з вусиками-стрілками під валькуватим носом підійде до мене. Аж ось він продефілював мимо з байдужим виразом на обличчі, сів за крайній столик біля вікна і, нудьгуючи, почав спостерігати за двома горобцями, що вистрибували по карнизу сусіднього будинку.

— Офіціант! — гукнув я.

Він подивився у мій бік, невдоволено скривився, наче я без будь-яких поважних причин відірвав його від захоплюючого заняття, неохоче підвівся і перевальцем, не поспішаючи, подався за пістряву занавіску, на якій хилиталась перехняблена дерев'яна табличка «Стороннім вхід суворо заборонений». А вже за хвилину простягав мені товстенький зошит у зеленій обгортці.

— Що це? — здивувався я.

— Книга скарг і пропозицій, — він якось криво усміхнувся.

— Навіщо?

— Пишіть скаргу.

— На кого? За що?

— Хіба ж я схожий на скаржника?

— От усі ви так,—офіціант ображено закопилив губу. — Кожен хоче, щоб його обслужили на рівні світових стандартів, а попроси щось зробити — руками й ногами відбивається.

— Ну, подумайте самі, на кого маю писати? — намагався якомога люб'язніше пояснити я. — Ви мені ще нічого поганого не зробили.

— Я-ак не зробив?! — він аж підскочив і почав заїкатись. — Більше го... години сидите тут, а я — нуль уваги. Це що, по-вашому? Та за та... таке діло не те що скаргу, пе... петицію протесту написати треба!

— Але я не збираюсь ніякої петиції писати, — переконував його. — Я не поспішаю, приємно провів час, відпочив, послухав музику...

— Музику? — вигукнув офіціант, і лице його пішло мурими плямами.— І це ви називаєте музикою? Вуха хочеться заткнути! Якби мене примусили протягом години слухати цю музику, я б таку скаргу відгрохав... — очі його мрійливо примружились.

Я з ним не погодився.

— Ні-ні, до музики я претензій не маю. У кожного свій смак.

Офіціант ураз спохмурнів і крижаним голосом констатував:

— Значить, ви категорично відмовляєтесь писати скаргу? Покриваєте ледарів, безвідповідальних працівників сфери громадського харчування?..

— Ну, навіщо так?.. — спробував я хоч якось пом'якшити безапеляційність його твердження.

— Значить, не напишете?

— Ні.

— І навіть якщо я вас ображу?

— Е-е... Я вам нічого поганого не зроблю...

— Не викручуйтесь! Кажіть відверто.

— Ні, не писатиму.

— І якщо я візьму вас ось так?.. — він простяг руки, ніби хапаючи мене за барки.

— І навіть тоді, — мужньо підтвердив я.

— І навіть якщо... — він безпорадно повів поглядом довкола, шукаючи, очевидно, найвагомішого аргументу, який вплинув би на мене.

Я машинально перегортав зошит. Подяки, подяки, подяки... На передостанній сторінці мою увагу привернув запис, зроблений червоною пастою:

«Ми, комісія у складі Петрова, Іванова, Горобця, перевіривши роботу кав'ярні «Берізка», дійшли висновку, що оскільки у книзі скарг самі подяки, отже, її не видають тим відвідувачам, котрі мають справедливі претензії. Тому пропонуємо позбавити працівників кав'ярні преміальних за другий квартал».

Я зітхнув, витяг авторучку і — записав ще одну подяку: у цій кав'ярні я був не вперше.

Е. КАМІНСЬКИЙ.

м. Берегове
на Закарпатті.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

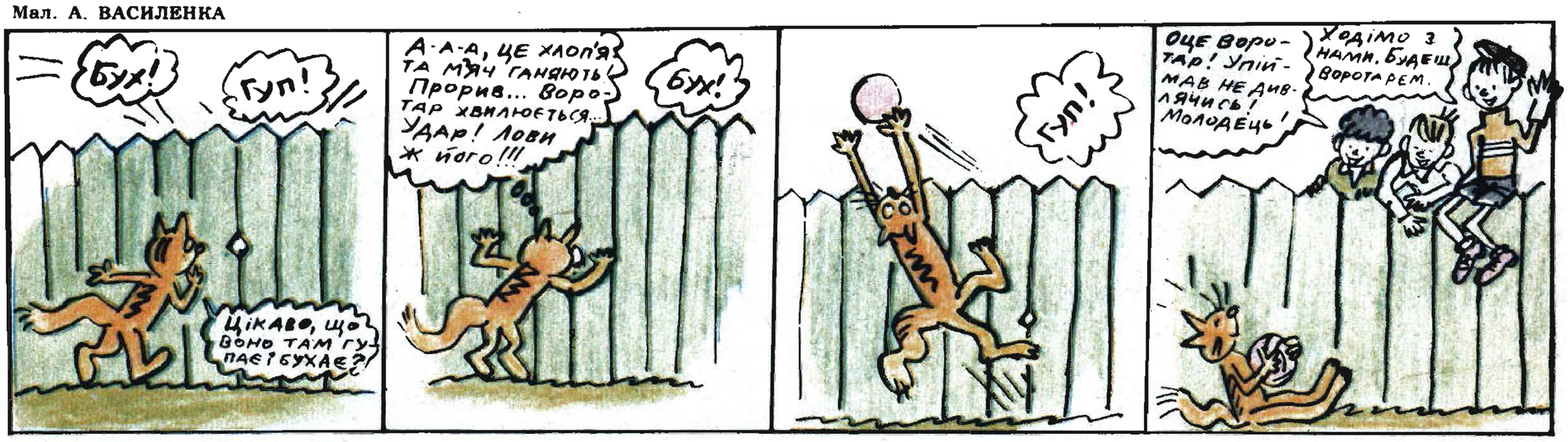

Українська народна казка

ВЕДМІДЬ І ЛИСИЦЯ

Іде лісом ведмідь. Коли це назустріч йому лисиця біжить.

— Куди ти, лисичко-сестричко, так поспішаєш? — питає ведмідь.

— На базар. Хочу меду купити.

— А за що ж ти його купиш?

— Я, ведмедю, грибів назбирала, а тепер їх продам та й меду собі за ті гроші куплю,— каже лисиця і показує кошик з грибами.

Захотілося клишоногому меду. Почав він по лісу блукати, грибів шукати. Аж назустріч — мисливці. Злякався ведмідь, видерся на дуба й сидить.

— А давайме, братове, під цим дубом відпочинемо,— кажуть мисливці.

От посідали вони під дубом, де ведмідь сидів, порозв'язували сакви з їжею і обідають. Коли бачать: лисиця біжить, глечик меду несе. Один прицілився та як бабахне з рушниці! Та не поцілив. Лисиця з переляку глечик впустила й втекла. А ведмідь так перепудився, що не втримавсь на гілці, гепнув додолу — просто поміж мисливців! Ті з несподіванки — ноги на плечі і ходу. Ведмідь тоді очухався, позбирав їхні наїдки, узяв і того глечика з медом та й ласує. Аж і лисичка з-за куща виглядає.

— Бач, клишоногий, дякуй же мені, що у тебе стільки їжі з'явилося! То залиш і мені трішки.

Повечеряли вони добряче та й розійшлися.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Солоденьке,
Як медок,
Холодненьке,
Як льодок.

Не питво я і не їжа,
Один день всього лиш свіжа.

Хоч усе прекрасно знає,
Та щодня в дітей питає.

Морозиво, газета, вчитель.

Михайло ХИЖКО.

НА ЩАСТЯ

Як розбила чашку Віта,
Каже баба Настя:
— То нічого, не тужи ти:
Розбилось — на щастя!

Отож, поки баба Настя
На базар ходила,
Добра внучка
Їй на щастя
Всі чашки побила...

Яків МУЛЯР.

НІЧИМ ПОХВАЛИТИСЯ

Зеленіє в полі жито.
Радість дітям — тепле літо.
Десь поховано портфелі,
Бо — канікули веселі.
Дітям йти тепер не в школу,
А на річку, в ліс, у поле.
Після того діти радо
Підуть в тракторну бригаду,
Підуть в ланку — не гуляти,
Мамам, татам підсобляти.
І тепер в Катрусі й Олі
На обох руках мозолі,
А у Петрика і в Толі
Щоки й ніс у солідолі.
Діти скрізь і всім хвалились:
— От ми гарно потрудились!
Лиш не чути Валентина
(Бо мовчати є причина);
Чим хвалитись лежебоці —
Що нажив мозоль на боці?

Микола ДМИТРІЄВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Треба, товариші, з усією відвертістю визнати, що в наших інститутах досі не ліквідовано одну серйозну ваду в системі підготовки інженерних кадрів для сільського господарства. Майбутніх інженерів зовсім не навчають мистецтву добування запасних частин для сільськогосподарських машин.

Практика показує, що в цій справі інженери діють на диво примітивно.

Наприклад, у колгоспі «Прогрес» Новомиргородського району закляк у борозні трактор. Інженер колгоспу Д. М. Шевченко подав заявку в «Сільгосптехніку». Минає тиждень — звідти ні слуху, ні духу. Минає другий — те ж саме.

Так от, інженер Шевченко схопив «бобика» і помчав у Новомиргород лаятися з керуючим райоб'єднанням В. М. Коптєвим. Попсував нерви собі й керуючому, а запчастин так і не одержав.

А мусив би він робити зовсім інакше. Набрав би безтурботного вигляду і після цього зайшов би в кабінет до керуючого. Поговорив би про погоду, а потім, ніби між іншим:

— Вибачайте, Миколайовичу, що мушу вас залишити. Я лише на хвилинку заскочив, щоб вас побачити. А зараз за вудки — і на ставок. Короп бере, як навіжений. Я сьогодні вранці спіймав більше, ніж уся риболовецька бригада в Йосипівці.

— Та ну? — може підскочити Віктор Миколайович.

Якщо підскочить — вважайте, що клюнуло. Тоді розказав би, як готувати наживку з пшоняної каші, щоб вона у воді не розмокала, і коли Коптєв почне закривати сейф, щоб і собі збігати додому по вудки, недбало кинув би:

— Миколайовичу, поки ви збиратиметеся, нехай хлопці випишуть мені те-то й те-то...

Інженер колгоспу Д. М. Шевченко, повторюю, не шукав ключика до серця керуючого і постійно мав додатковий клопіт: спочатку подавав заявку на запчастини, потім, не дочекавшись, їхав у «Сільгосптехніку» лаятися.

І не тільки з товаришем Шевченком така історія. Розпитайте інженера колгоспу «Росія» Олександрівського району В. С. Грушового, і він вам слово в слово повторить нарікання свого колеги з «Прогресу». А нарікати якраз нема на що. Бо керуючі Новомиргородською та Олександрівською «Сільгосптехніками», примушуючи колгоспи по два тижні чекати запчастин, можна сказати, ще по-людському роблять. В Новоукраїнці та Онуфріївці діють інакше. Скаржитеся? Ага! І ось колгосп «Дружба» Онуфріївського району через ті ж два тижні одержує запчастини, проте половина з них до таких машин, яких в господарстві ніколи не водилося. Колгосп імені Шевченка Новоукраїнського району ощасливили багаторічним запасом зірочок ходової частини для тракторів ДТ-75, яких тут теж нема й не було.

Давно-давно голова обласного об'єднання «Сільгосптехніка» В. Г. Кузнецов доповів у вищі інстанції, що на основі постійного вивчення потреб колгоспів організовано своєчасне і з найменшими затратами кільцеве завезення запасних частин, завдяки чому до мінімуму зведено простої агрегатів, а спеціалісти вивільнилися від роз'їздів і не шукають запасних частин.

Яке це «постійне вивчення» — ми вже знаємо. У колгоспах припадає пилом на вісім з гаком мільйонів карбованців запчастин. І в той же час натовпи інженерів та механізаторів колгоспів як никали, так і никають у райоб'єднаннях «Сільгосптехніка», шукаючи дефіцитні гайки. Щоправда, шукають не тільки запасні частини, а й двигуни, й цілі трактори. Ті, які свого часу здали ремонтувати. Так, Маловисківська спецмайстерня уже рік маринує трактор МТЗ-50 колгоспу імені Кірова Долинського району. Такий же трактор з колгоспу імені Мічуріна Голованівського району вдалося замаринувати за півроку. Після ремонту його навіть «Вторчормет» не хоче приймати.

Постійно курсує (на буксирі) між колгоспом «Дружба» і майстернею Вільшанського райоб'єднання трактор Т-150 К. Щоправда, очевидці розповідають, начебто після останнього ремонту трактор самотужки виїхав аж за ворота майстерні.

Чотири рази тягали свого трактора в Млинківську майстерню механізатори колгоспу «Дружба» Онуфріївського району. Та потягнуть і вп'яте.

Щоб ви краще уявили, наскільки регулярними стали буксирні рейси за маршрутом «Колгосп — майстерня — колгосп — майстерня», сипну трохи статистики. Торік із 1756 тракторів, відремонтованих у майстернях «Облсільгосптехніки», кожен п'ятий інспекція Держсільтехнагляду визнала еталоном браку. Таких же епітетів удостоїлися кожен третій автомобіль і кожен сьомий комбайн.

А вміли б інженери вибивати запчастини, поточні ремонти можна було б робити безпосередньо в колгоспах. Тим паче, що переважна більшість господарств має майстерні не гірші, ніж «Сільгосптехніка». Отож і думається, що варто у вузах ввести спеціальний курс, на якому майбутні фахівці вивчали б усі тонкощі взаємовідносин колгоспів із «Сільгосптехнікою».

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Кіровоградська область.

Ключик до серця

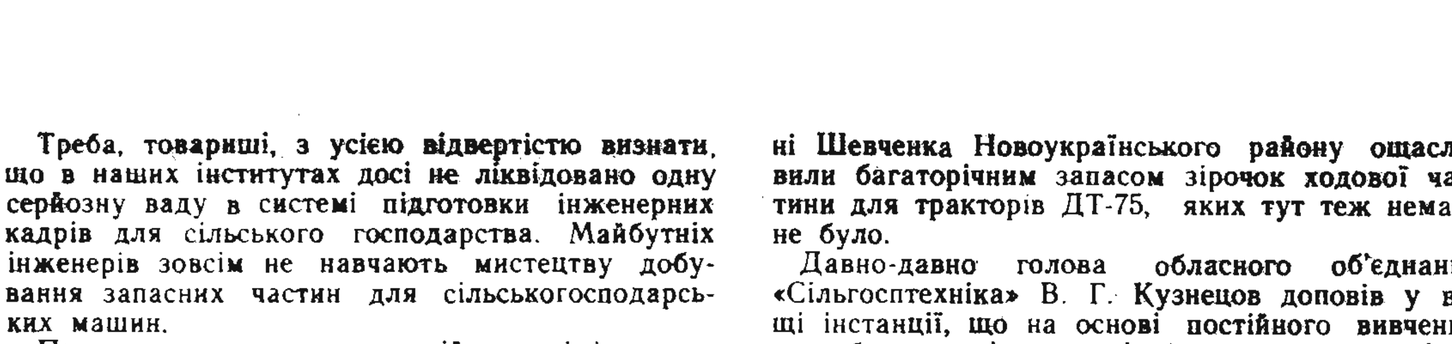

Петро СИВОЛАП

У СВОЇЙ МАНЕРІ

В одній конторі Нетямущий Сава
П'ять літ стовбичив на посаді зава.
Одне лише зробив, та й те в своїй манері —
У кабінеті переставив двері.

ОБМІН ВРАЖЕННЯМИ

«Ну, як кіноромані?» — спитав Василь Федота.
«Та як тобі сказать... сірятина, нудота».
«А я з комедії бреду, бодай би трісла:
Заколисала так, аж гепнувся із крісла».

ШВИДКИЙ ПОЇЗД

Сіла баба в швидкий поїзд, розглядає клунок,
Потім грошам надумала зробить підрахунок.
До кишені руку суне, по підкладці водить —
Ні в кишені, ні в пазусі грошей не знаходить.
«Ой лишенько! Тільки ж сіла, і кляті нахаби
Поцупили, щоб вам трясця, гамана у баби».
А в купе дідок вусатий промовляє втішно:
«Та це ж, бабо, швидкий поїзд. Тут все роблять спішно».

ПОРАДА

До тракториста мовив дармоїд:
«Ти ж і за мене попрацюй, як слід.
Збери з гектара тонн по п'ять пшениці,
Я тост за тебе піднесу в пивничці».
«Даруй, — сказав нахабі тракторист, —
Якщо до тостів є у тебе хист,
То піднеси у ресторані тоста,
Щоб зникла на землі така, як ти, короста».

м. Кіровоград.

ХРОНІКА НОВИН

ЦІКАВА СТАТИСТИКА

У селі Бобрику більше Петренків, ніж у Греції, Австрії і Туреччині, разом узятих.

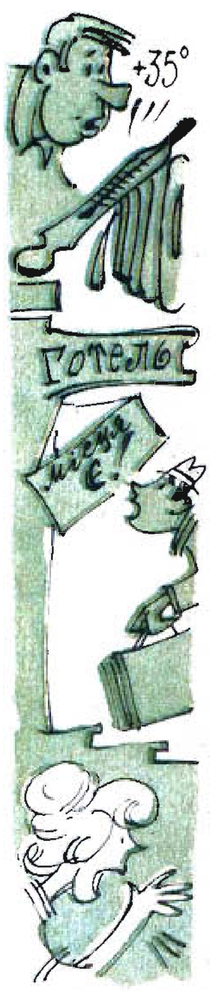

СПІЙМАЛИ НА ГАРЯЧОМУ

Громадянин Нечипоренко, намагаючись обманути дільничного лікаря, поклав термометр на батарею центрального опалення. Однак, завдяки працівникам ЖЕКу, ртутний стовпчик ледве піднявся до 35°С.

ДИВОВИЖНЕ ПОРУЧ

Небувале диво трапилося в м. Калюжську. Громадянину Ковальчукові вдалося без перешкод влаштуватися у місцевий готель. Бувалий командировочний довго не міг повірити у своє щастя. Не вірять у нього і всі, кому Ковальчук розповідає про цей випадок. І це не дивно: у нас в чудеса не вірять.

ПРО ЛЮДЕЙ ХОРОШИХ

Багато пікантних подробиць про своїх співробітників може повідомити старша копіювальниця Торохтун.

Чергові хронікери
Геннадій **КОСТОВЕЦЬКИЙ**,
Олег **ПОПОВ**.

Діти не брешуть...

УСМІШКА

Малий Юрко сидить на ліжку і бавиться плюшевим ведмедиком. Він один у кімнаті. Раптом задзвонив телефон. Юрко зіскочив із ліжка і швиденько підняв телефонну трубку.

— Алло! Хто біля телефону? — запитав якийсь дядя.

— Це я — Юрасик! — відповів малюк.

— А, Юрасик? Добрий день, малеча. А татко й мама вдома?

— Нема. Пішли в гастроном по торти, цукерки, бо в нас сьогодні мамині іменини, і гостей буде повна хата.

— Слухай, Юрасику, як повернуться, скажи їм: дзвонили дядя і тьотя Стельмашенки, що вони, на превеликий жаль, до вас не прийдуть на іменини, бо поїдуть у Київ.

— Не прийдете? Ото вже мама зрадіє!

— Зрадіє?!

— Дуже зрадіє! Я ж чув, як вона сьогодні таткові говорила: «Добре було б, якби до нас не приперлися оті Стельмашенки, а то як сядуть за стіл, то наче вони три дні нічого не їли і не пили...»

Враз у телефонній трубці щось буркнуло, чмихнуло, клацнуло, а потім і зовсім затихло. Юрко і собі поклав трубку.

— Дивні люди оці дорослі. Ніколи нас, малих, до кінця не вислухають,— сказав Юрасик плюшевому ведмедикові.

Яків МАРТИНЕНКО.

с. Рудьківка
Бобровицького району
на Чернігівщині.

Нотатки про їхні порядки

ХАЙ ВИНУВАТЕЦЬ ПЛАТИТЬ

1968 року на Сіцілії був великий землетрус. Сіцілійців, які залишилися без даху над головою, поселили у збудованих на швидку руку бараках. На пару місяців. Відтоді минуло вже десятки разів по два місяці, а 90000 потерпілих усе ще животіють у бараках, які тільки чудом купи тримаються. Звернення до італійського уряду про допомогу залишаються гласом волаючого в пустелі — уряд і копійки не має. Та й при чому, власне, тут уряд?! Було ж стихійне лихо, от хай господь бог і відповідає за все.

ПОТРІЙНА БУХГАЛТЕРІЯ

У Нью-Йорку стали перед судом директори однієї фірми, які подали у податкове управління невірні відомості про свої прибутки. Під час судового засідання головний програміст фірми вимушений був суддям пояснити, що розуміють у фірмі під терміном «потрійна бухгалтерія». Здивований тим, що судді не розуміють найпростіших речей, він розповів, знизуючи плечима: «Ну, що тут пояснювати, адже тепер скрізь так роблять. У конторі ведуть паралельно три бухгалтерські книги: одну для дирекції, щоб вона завжди була у курсі фінансових справ; другу книгу — для акціонерів, щоб заспокоювати їхні нерви, і третю — для фінансових органів, щоб вони завжди бачили дефіцит нашого балансу».

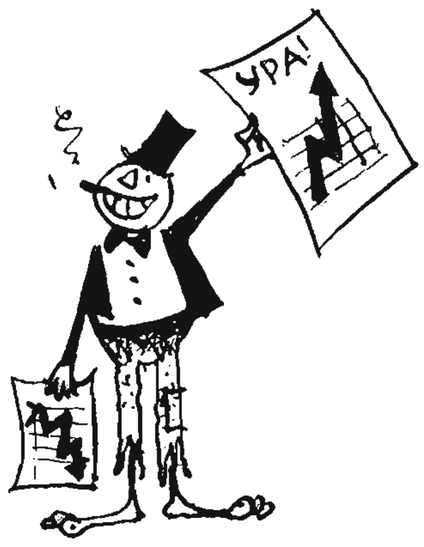

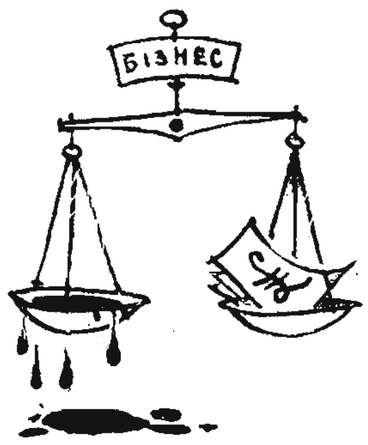

КРОВ І ГРОШІ

Так звані фільми жахів, у яких показують вампірів, убивць-психопатів і хижих рослин, що висмоктують кров із чарівних леді, — не сходять з екранів країн Заходу. В усіх цих фільмах кров так і цебенить. Справжня кров! Бо сучасні кольорові фільми дуже точно передають відтінки фарб, і глядачі обурюються, якщо їм замість крові подають фарбу чи томатний сік. Де ж узяти стільки крові? Англійські кіностудії, як виявилося, купують її в лікарнях, а медперсонал охоче торгує цим дефіцитним «товаром». Так шляхом темних махінацій кров стає предметом купівлі-продажу.

Кожен робить гроші, як уміє.

ЧУДО З КОВДРАМИ

В Австрії надійшли в продаж спеціальні ковдри для хворих на ревматизм. Реклама обіцяла хворим принаймні зменшення страждань, а в деяких випадках майже повне зцілення. Звичайно, ці ковдри не залежувалися на полицях магазинів. Та через якийсь час почали надходити скарги від покупців: ковдра, мовляв, допомагає їм, як мертвому кадило. Почалося розслідування, і виявилося, що ніяких «спеціальних матеріалів» у ковдрах не було. Навіть написи на етикетках «чиста шерсть» — це не що інше, як чистий обман: крім звичайної синтетики, до того ж невисокої якості, у ковдрах нічого не знайдено. Лікарі забили на сполох: деякі хворі, поклавши усі надії на диво-ковдри, перестали приймати лікувальні процедури, і стан їхнього здоров'я погіршав...

А що ж власті? Судові власті дійшли висновку, що немає рації витрачати час на розгляд справ про маленькі шахрайства великих фірм. І справді, тільки розпочнеться судове слідство, як адвокати фірми наймуть десятки свідків, які під присягою підтвердять, що їм оті ковдри чудово допомогли.

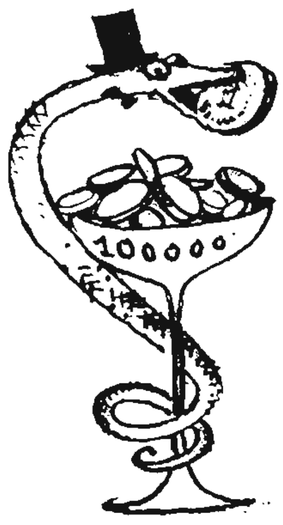

ІСМІХ І ГРІХ

КЛИН КЛИНОМ...

На італійських автострадах стільки всіляких рекламних плакатів, оголошень і попереджень, що за ними іноді і дороговказів не видно. У водіїв автотранспорту від того всього рябіє в очах. Тому тепер в Італії створено «Товариство боротьби зі зловживанням дорожними щитами».

Свою діяльність товариство розпочало з того, що на всіх автострадах розмістило свої щити з написами: «Геть зайві щити з дороги!»

МАВПИ І ЦУКОР

Мавпи, що перебувають у Шервудському зоопарку в Англії, не знають, що таке економічна криза, і що в Англії не вистачає тепер цукру. Тому-то, коли їм якось вранці дали на сніданок какао без цукру, вони так розсердилися, що вихлюпнули його в обличчя наглядачеві. Дирекція зоопарку звернулась до громадськості з проханням, щоб та якось допомогла підсолодити життя мавп.

ТУРБОТА ПРО КЛІЄНТА

У Камберленді (Англія) в одному шинку висить над прилавком плакат такого змісту: «Будь ласка, не кидайте на підлогу тліючих недокурків. Бо наші шановні гості, які повертаються додому рачки, обпікають собі коліна і руки!»

КРАСНОМОВНИЙ ГУДЗИК

Одна стокгольмська газета радить чоловікам: «Якщо у вас, шановний пане, не вистачає гудзика на костюмі, то ви повинні зробити висновок: або вам слід негайно одружитися, або розлучитися».

НАПАД НА АРСЕНАЛ

У благословенному штаті Флоріда, як і в інших штатах США, є своя національна гвардія, так би мовити, армія для підсобних робіт: розгону демонстрацій, боротьби зі страйкарями і таке інше. Ця гвардія має у місті Дейтон-Біч свій арсенал, який стережуть кілька інвалідів, сигнальні системи і небачений за розмірами пес Неро, злий і страшенний.

Якось флорідські гангстери зробили напад на арсенал. Не для того, щоб запастися зброєю, — вони мають її досить. Просто їм дуже припав до душі Неро. Тільки його вони й украли.

СЕКРЕТ ДОВГОЛІТТЯ

Найстаріший житель Ірану 143-річний Аббас Хаксар пояснив причину свого довголіття тим, що ніколи не нервував, не лаявся, особливо зі своїми дружинами. Він пережив 36 дружин.

ВІРНА ОЗНАКА НЕНОРМАЛЬНОСТІ

По нью-йоркському радіо попередили громадян міста, що з психіатричної лікарні утік один хворий. Громадян прохали: якщо хто побачить його, хай повідомить поліцію. Невдовзі у вагоні метро затримали одного громадянина, який поводив себе не так, як усі інші: він поступився місцем одній літній леді. Це й був отой самий божевільний.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А може, обійдемось без уколу? Бо боюсь.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Якщо я вам не набрид, то послухайте ще один анекдот...

Народні усмішки

КУПИВ

— Чоловіче, піди купи півлітра олії.

Пішов. Повернувся.

— Жінко! Півлітра купив, а на олію грошей не вистачило.

Надіслав М. КИЯШКО.
м. Дніпропетровськ.

ЗДОГАДКА

Лікар: — Вам не можна ні пити, ні грати в карти...

Хворий:— Видно, тут уже побувала моя жінка.

НА ВИСТАВЦІ

— Твоя картина чудова. На одне лише хочу звернути твою увагу: ці свині більше схожі на качок.

— Які свині? Та це ж кози.

— Так? Тоді перепрошую.

ТОЧНА ВІДПОВІДЬ

Учитель:— Скажи, Івасю, як то може бути, що твій твір про собаку такий самий, як у твого брата?

Учень: — Бо це той самий собака.

ВПАВ КОЖУШОК

— Синку, — питає мати Іванка, — що так грюкнуло в сінях?

— То мій кожушок звалився з горища, — відповів малий, витираючи сльози.

— І ти через таку дрібницю плачеш?

— Еге ж дрібниця. Адже в кожушку був і я.

ВИРУЧИЛА

— Як ся маєте? — нав'язує дівчині бесіду молодий хлопець.

— Дякую, добре.

— А як ся має ваша мама?

— Дякую, добре.

— А як ся мають ваш брат і сестра?

— Дякую, добре.

Хлопець не знає, що далі говорити. Дівчина виручає:

— Я маю ще діда й бабу.

Надіслав Петро ПОЙДА.
м. Берегове
на Закарпатті.

ГАРАНТІЯ

Якось прийшли чоловік і жінка купувати старий «Москвич». Обдивлялися, радилися між собою, хитали головами. От нарешті жінка і каже:

— Це ж купить чоловік машину й ніколи вдома не буватиме.

— Навпаки, — каже власник машини, — гарантую, що ваш чоловік завжди буде вдома — під «Москвичем».

ХТО ЙОГО ЗНАЄ

У будинок відпочинку приїхав чоловік, любитель випити. Лікар обслухав його й похитав головою:

— Ви що, міокардит переносили?

Чоловік стрепенувся:

— Хіба ви бачили?

— Та видно ж...

— Хто його знає, — щиро признався чоловік, — може, коли кудись переніс, як п'яний був, не пам'ятаю. Але даю слово, що покладу на місце...

Надіслав Д. ГОЛОВКО.
м. Київ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

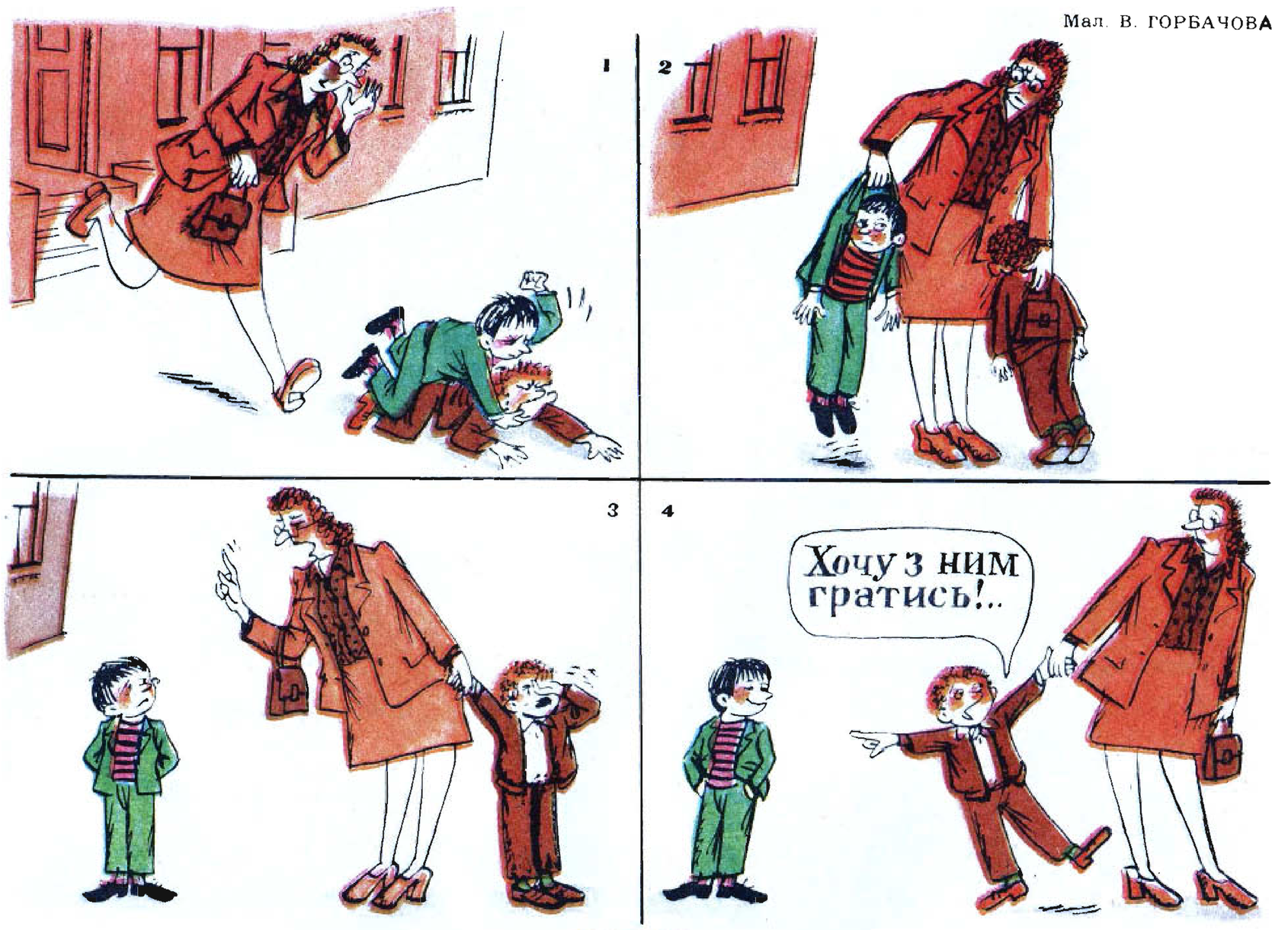

Без слів.

НЕ ВГАДАЛА

ГУМОРЕСКА

Циганка підійшла до двох, що сиділи в парку, на лавочці. Підсіла до них, пильно заглянула в очі й сказала:

— Давайте вам, миленькі, погадаю. Всю істинну правду скажу.

— Давай, давай, голубко, валяй, тільки багато не бреши... А такса яка у тебе?

Циганка здвигнула плечима.

— Ми тебе запитуємо: скільки візьмеш за те, що погадаєш?

— Та скільки вже не пожаліте, миленькі.

— На карбованець і гадай спершу мені.

— Якщо тобі, то й тобі... Значить, так... Хороших батьків ти дитина. Але тобі вже їхнього хліба не їсти. В житті тобі завжди щастило, а ось тепер твій шлях ускладниться. Казенний дім на тебе жде. Але не побивайся. В тому домі зустрінеш мужчину, який тебе навіки полюбить.

— Мене?

— Тебе.

— Хто ж він такий?

— Не знаю, хто він, але чоловік при службі.

Циганку перебив голос:

— Все ясно... Ось на тобі ще карбованця та мою долю угадай.

— Тобі?!. То слухай... В любові тобі не щастить. Був у тебе чоловік, але не зійшлися ви характерами. Довго не прожили сімейним життям...

— Сімейним життям?.. Ха-ха-ха!.. Едик, слухай, Едик, що вона городить!..

— Та чую, Васюрко, чую, — тріпнувши патлами, басовито зареготав другий. — Теж мені ворожка! Мужчин з чувихами плутає.

Ворожка густо почервоніла. Може, перший раз у своєму житті...

Володимир КЛЕНЦ.

м. Поліське
Київської області.

ПІСЛЯ ПОЛЮВАННЯ

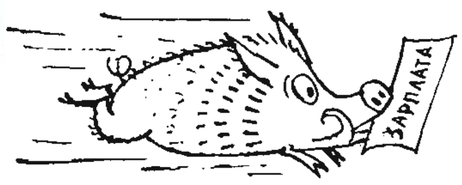

Десь за північ, ясна річ,
годі що й казати,—
з полювання чоловік
повернувсь до хати.

Став на кухні квас шукать,
потім жінку будить:
— Цілий місяць купувать
м'яса вже не будем!

Жінка рада: — Кабана
приволік у хату?!
— Тю, — сміється він, — чудна:
я пропив зарплату.

Володимир ЛУЧУК.

м. Львів.

Микитина помста

Ну що ж, тримайся, іноземцю клятий,
Моєї жінки пристрасна любов;
Почну із тебе бубну вибивати —
Як тиждень тому, одлупцюю знов!

Бо я — людина, не якась амеба...
Чому довкола тебе метушня?
Чому це щосуботи через тебе
Мене із дому жінка виганя?!

Я знаю: ти рідніший і миліший,
За мене їй дорожчий устократ...
Що ж, на гілляку я тебе повішу,
Візьму дрючок і — начувайся, гад!

Ось так! Ось так!.. Тепер стягну з гілляки
Й на землю кину — ач мені, цабе! —
Я зайве не збираюся патякать,
А віником ще, віником тебе!

За все помщусь: що завдаєш турботи,
Що я в сім'ї позбувся шани й прав!
...Так лютував Микита щосуботи,
Коли персидський килим вибивав.

Іван НЕМИРОВИЧ.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Бачиш, яка різниця між нашим і старшим поколінням: я сидячи дістану до того, до чого бабуся й стоячи не дотягнеться.

ВИХОВАНИЙ

УСМІШКА

Вскочив я у тролейбус. Звична картина: одні сидять, інші стоять. Притулився і я. Коли це підводиться один дідок. Міцненький на вигляд, загорілий, вуса запорізькі.

— Сідайте, — каже.

— Та що ви, — розгубився я.— Мені через дві зупинки виходити. Сидіть собі на здоров'ячко!

— Не можу, — мовив він. — Усі ваші ровесники сидять, а ви стоїте.

Оглянувсь я — і справді: хто молодший — сидить, а діди, бабусі — стоять.

— Сідайте, сідайте, — припрошує дідок. — Ви ще на старості настоїтеся.

Олександр ШАТЕЦЬ.

м. Яготин
Київської області.

Друже Перче!

Усякі бувають дотепники. Коли ми їхали з дружиною в гості поїздом Одеса — Ростов, нам трапилася дуже весела, жартівлива і уважна провідниця. Ми ще й тепер її згадуємо з вдячністю. А коли поверталися з гостей поїздом Київ — Запоріжжя (було це 31 січня), то провідниця нашого 13-го вагона була значно стриманішою. У вагоні вона майже не з'являлась і на наші запитання відповідала вельми неохоче. Зате жартівницею вона виявилася такою, що куди тій першій! Замість станції Кіровка, де ми мали робити пересадку, вона висадила нас... посеред голого степу, де поїзд, мабуть, з якихось технічних причин, зупинився на хвилину. І довелося нам глупої ночі біля десяти кілометрів добиратися пішки по шпалах до найближчої станції — з важкими речами, а дружина — ще й з хворими ногами.

І досі, Перче, видихаємо той жарт. Що то воно — справжня дотепність!

І. РОЛЬСЬКИЙ,
механізатор.

с. Новомар'ївка
Братського району
на Миколаївщині.

Коли будеш вирушати до нас у гості, благаємо тебе: не їдь автобусом. Бо наша «автостанція» обов'язково приверне твою увагу, ти про неї напишеш, а тоді ще, чого доброго, її розвалять. Де ж сидітиме касир? Так вона хоч розташувалася у колишній ятці. Простору не багато, зате не під відкритим небом, як пасажири. І ми знаємо, де її шукати, бо на ятці вивіска «Кам'янська автостанція».

Ще просимо тебе, Перче, щоб про нашого листа не дізналися керівники Кам'янського району. Бо вони, дай їм боже здоров'я, уже з десять років обіцяють побудувати станцію. А то ще нагніваються та перестануть обіцяти.

Д. ПРИЙМАК.

м. Кам'янка,
Черкаської області.

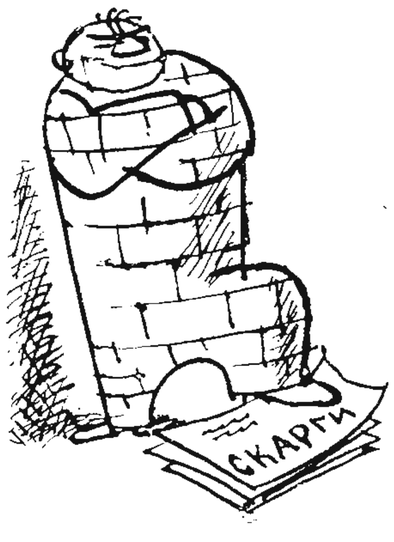

Може, ти пам'ятаєш, як кілька днів тому у твоєму кабінеті пролунав телефонний дзвінок. Ти зняв трубку, сказав: «Слухаю!», а у відповідь — тільки якесь нерозбірливе мугикання...

А це я дзвонив тобі, Перче. Набрав номер, почув твій голос, а слова вимовити не можу — заціпило!

Мав я, бачиш, необережність того дня купити пачку сиру виробництва нашого Бориспільського міськмолокозаводу. Тільки відкусив шматочок а мені як звело щелепи з тої кислятини, як склеїло зуби! Та так, що й рота не розтулити!

Може, воно й на краще, бо під гарячу руку я міг наговорити таких компліментів на адресу працівників заводу, що... Бо ж не єдиний це випадок, коли замість доброякісної продукції ми купуємо у магазинах, вибач на слові, чортзна й що. Не кефір — а прокислі відвійки, не сир — а якесь кашоподібне місиво: ні вигляду, ні жирності, ні смаку... На наші ж скарги дирекція заводу відмовчується. Хтозна, може, й їй звело зуби сиром власного виробництва?

Г. КУЧЕРЕНКО.

м. Бориспіль
на Київщині.

Страшне перо не в гусака...

«Уже підготовлено в основному списки громадян, які підлягають паспортизації. Частина з них проходить останню стадію доробки».

—

«Дійсно завідуючий тов. Євсюков виявив у майстра Григорової 6 шт. шиньонів, які вона грубо вирвала з рук завідуючого і вдобавок обругала. На моє требування відкрить тумбочку не відкрила так як була безквитанційна робота».

(З листів до редакції)
Надіслав М. З. ГМИРЯ.

* * *

«На свинарнику були непорядки з крадіжкою поросят».

—

«І при допомозі райвиконкому все-таки соромно, що немає дороги до лікарні».

(З протоколу).
Надіслав В. САДИЛЕНКО.

* * *

«РОЗПИСКА

Дана мною Павлина Кирил Иванович. Отец Павлини Николая Кирилович в том что я получил свого сина с органов милиций цел и не вредим но не втрезвом состояний
в чем и росписуюсь
Павлина
17/1—1976 года».

Надіслав С. А. УСЕНКО.

* * *

«Панасенко
Ваш адрес систематически продолжительное время продолжает вывозку контейнерах состоянию 0800 23/1 не вывезены КМТС-1 ОРС-3 Гидромонтах-1 АТК 2 управлению строительства і прошу обеспечить вывоз для получения текущие работы выходные дни вынуждены не улучшится положение информировать РККПУ — Начальник станции Давиденко».

(Телеграма).
Надіслав М. Д. ТУЗИКОВ.

* * *

«В порушення наказу про порушення порядку механік працював незаконним шофером».

(З акта перевірки).
Надіслав Є. М. КУДРАЙ.

Мал. И. КОГАНА

— То яка у тебе щука зірвалась?

— Ось з отакенними очима!

Мініатюри

ПЕКЕЛЬНІ МУКИ

Як настали теплі дні весняні,
Люди — в полі. Гриць — у холодку.
Остогидло в хаті на дивані —
На травичці влігся у садку.
Простелив гарненько два кожухи,
Тільки й тут натерпівся він мук:
Цілий день кусали кляті мухи,
Потім — комарі змінили мух...

ПОСТРАЖДАВ

— Іване, ти ж не розповів,
За що п'ятнадцять діб сидів.
— Скажу. Хай буде це між нами:
Страждав за київське «Динамо».
Бо наші хлопці, мов орли,
Трофей найвищий узяли.
Кому ж з болільників не любо,
Що в нас — футбольний суперкубок?
А скоро ж літо. Знов футбол!
І святом буде кожен гол.
Тож я, щоб знов утримать марку,
Хильнув за хлопців суперчарку.

ХТО КОГО

У забігайлівці Панас
Частенько чарочкою тряс.
Та все оте змінилося із часом —
Тепер чарчина вже трясе Панасом.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав на Хмельниччині.

●

ЗАЛЕЖНІСТЬ

Щепкіну — великому актору,
Що своєю грою потрясав,
Якось молодик один говорить
(Він недавно лиш актором став):
— Любите які ви грати ролі —
Чи великі більше, чи малі?
Мить подумав Щепкін, і поволі
Розійшлися зморшки на чолі,
Й усмішка заграла яснолико:
— Все від п'єс залежить, мій любенький:
Коли п'єса гарна, то — великі,
А коли погана, то — маленькі!

Анатолій ГАРМАТЮК.

●

ХВАЛЬКО

Комар хвалився звисока:
— В мені нуртує кров бика!

ПРИЄМНА ЗГАДКА

— Як з неба прилетіла... як пливла...
Яка покірна й трепетна була...
Яке тепло... яка тендітність крил...—
Пускав сльозу по Качці Крокодил.

ЗРІДНИВСЯ

Казав Осот: — Зріднився я з землею,
Пустив коріння глибоко у неї.
Картопля відгукнулася: — Облиш!
Пустив, щоб соки висмоктать повніш!

Григорій ЄЛІШЕВИЧ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Дітки, швидше сюди! Подивіться хоч раз на тверезого тата!

ВИПАДОК У РАДГОСПІ

«Друже Перче! Допоможи збудувати у нашому радгоспі водопровід. Спочатку нам обіцяли спорудити його до травня минулого року, потім заступник голови райвиконкому т. Тополя повідомив, що будівництво водопроводу в радгоспі «Новопавлівський» розпочнеться у третьому кварталі 1975 року. Та час іде, а води у нас як не було, так і досі немає».

З листа М. М. ГАРАХА.

с. Привілля
Красноперекопського району
Кримської області.

У клубі сільськім був концерт. До концерту
один керівник виступав із райцентру.
Розказував людям про цифри зростання,
а потім: — У кого які запитання?
— Повідати просимо дуже про те,
коли водопровід проведете? —
нараз голоси залунали із зали.—
Казали — у травні, у жовтні — казали...
Минула вже й осінь, минула й зима —
води ж іще й досі в радгоспі нема.
То, може, б ви зволили нині сказати,
коли водопроводу все ж нам чекати?
— Питання це, справді, такої ваги...—
почав гість — і раптом: — Кахи!.. Гм... Кахи!—
розкашлявся, бідний, таки не на сміх.
— Води! — хтось гукнув. Хтось по воду побіг.
Графини — порожні, в цеберці — нема...
Ледь-ледь якось гість попрощався з усіма,
побіг до машини, рукою махнув —
і, мучачись кашлем, в райцентр газонув.
Отак і не взнали в Привільному люди,
чи ж скоро вода у селі їхнім буде?..

Вас. ШУКАЙЛО.

МИСЛИВЕЦЬ-СМІЛИВЕЦЬ

На полювання йдуть Дмитро із Гнатом;
Дмитро — малий, Гнат — здоровань вусатий,
Дмитро мовчить, а з Гната — злива слів:
Як полювати він раніш ходив,
В яких бувальцях довелось бувати, —
Аж мозолі натер на язиці.
Прийшли до лісу. От Дмитро до Гната:
— Тут обережно: можуть буть зайці...
Гнат переможно посміхнувсь у вуса:
— Хай будуть: думаєш, я їх боюся?!

ВІДДЯЧИВ

Маленьким Стаха на руках носила мати;
І, вирісши, віддячив мамі Стах:
— Ідіть під три чорти з моєї хати!..
Не йшла стара — то виніс на руках.

Петро КРАСЮК.

с. Висоцьке
Дубровицького району
Ровенської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Батьки учнів Ходосіївської 8-річної школи (Київщина) повідомили редакцію, що директор цієї школи Страдомський І. А. не відповідає своєму призначенню.

Завідуючий Києво-Святошинським райвідділом народної освіти тов. Колибабчук повідомив, що Страдомського з посади директора знято.

★ Бригадира комплексної бригади колгоспу імені Щорса (Харківщина) Диканя Н. Л. було спіймано з краденим зерном, а до відповідальності його не притягли. Про це колгоспники написали Перцеві.

Голова Лозівського районного комітету народного контролю тов. А. П. Артемов повідомив, що рішенням правління колгоспу Диканя з роботи знято. Матеріали про крадіжку зерна органи міліції передали в товариський суд.

★ Редакції стало відомо про те, що у колгоспі «Іскра» (В. Михайлівський район) грубо порушується Статут колгоспу. У цій справі Перець звернувся до голови Одеського обласного комітету народного контролю тов. Короткова.

Як повідомив тов. Коротков, у колгоспі встановлено факти порушення фінансової дисципліни та безгосподарності.

За допущені серйозні недоліки головного бухгалтера колгоспу В. Е. Висоцьку та зав. складом Н. Р. Жосан з роботи знято.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» №10 (980) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 16. IV 1976 р. Підписано до друку 4. V 1976 р. БФ 02867. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01959. Тираж 2850000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
http:// perec-ua.livejournal.com/

Індекс 74393

ІНОЗЕМНА САТИРА

Малюнки з журналів: «ГОРИЗОНТ» — Берлін, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ІНТЕРНЕЙШНЛ ГЕРАЛЬД ТРІБЮН» — Нью-Йорк, «ВАРХАЙТ» — Західний Берлін.

— Дорого! Дорого! А ви що, — не знаєте, як підскочили ціни на продукти!

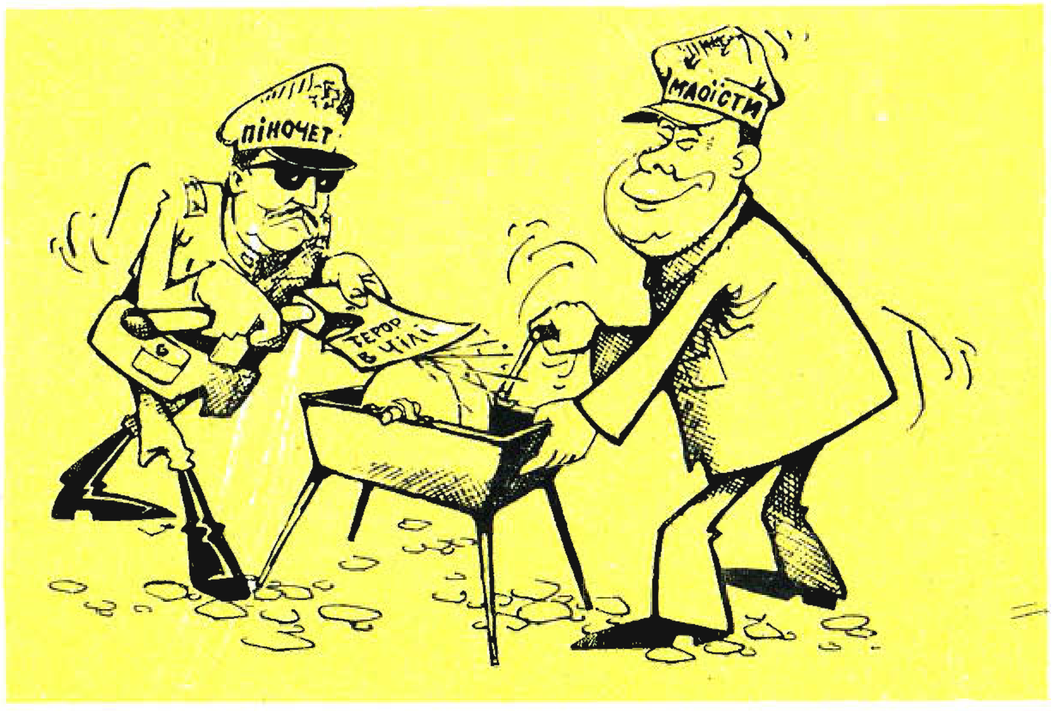

Компаньйони.

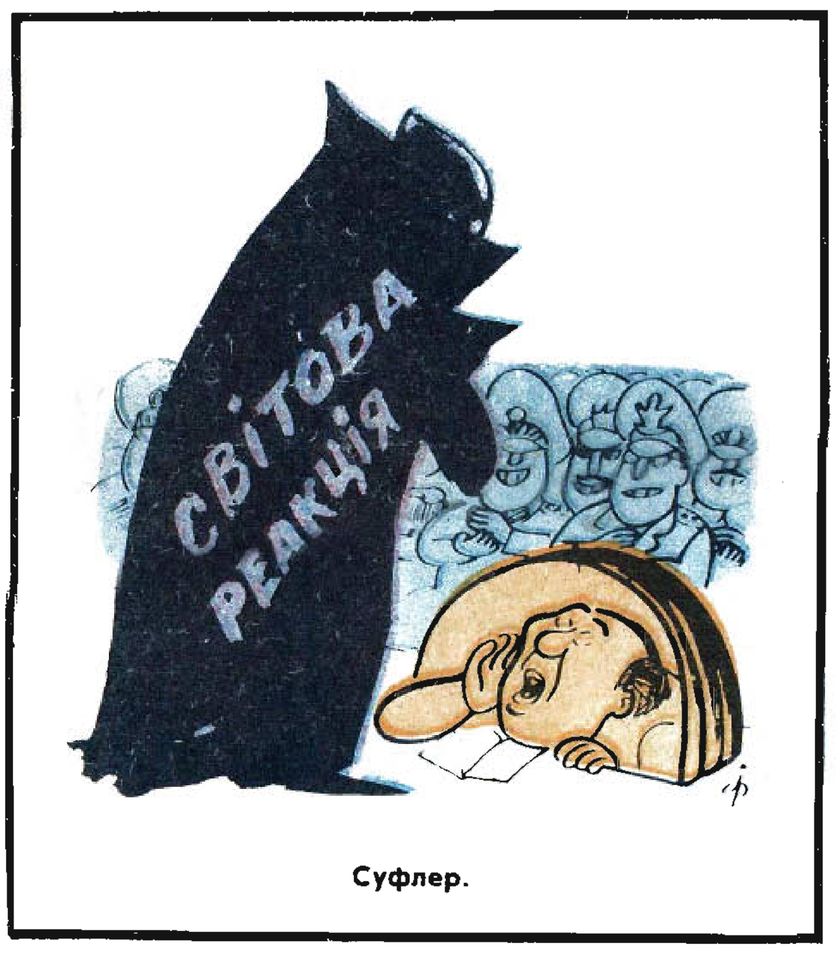

Суфлер.

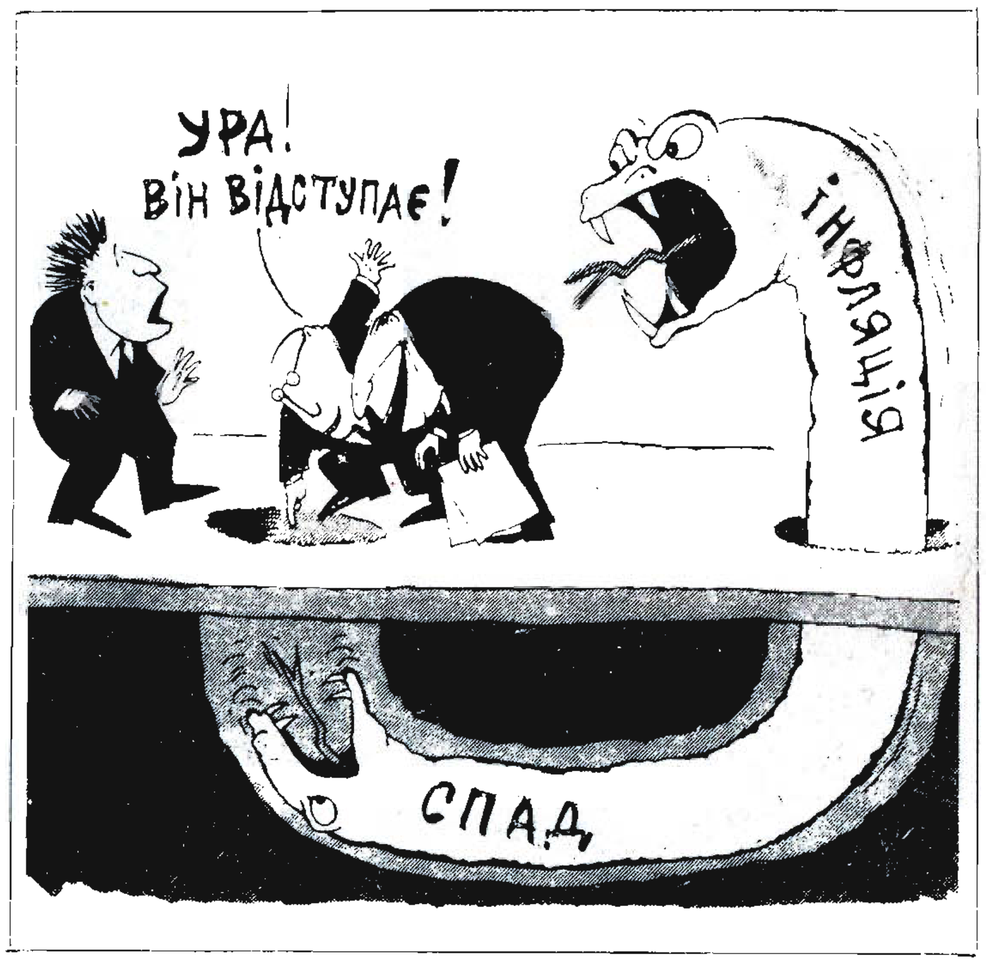

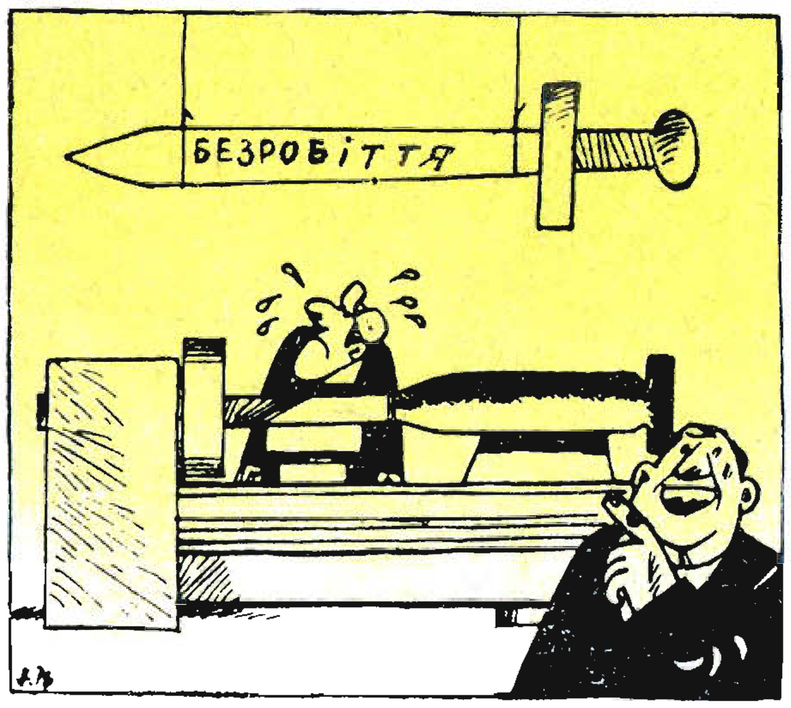

— Це мій давній рецепт! Як тільки я про нього згадав, робітники перестали хворіти і тепер працюють, як коні.

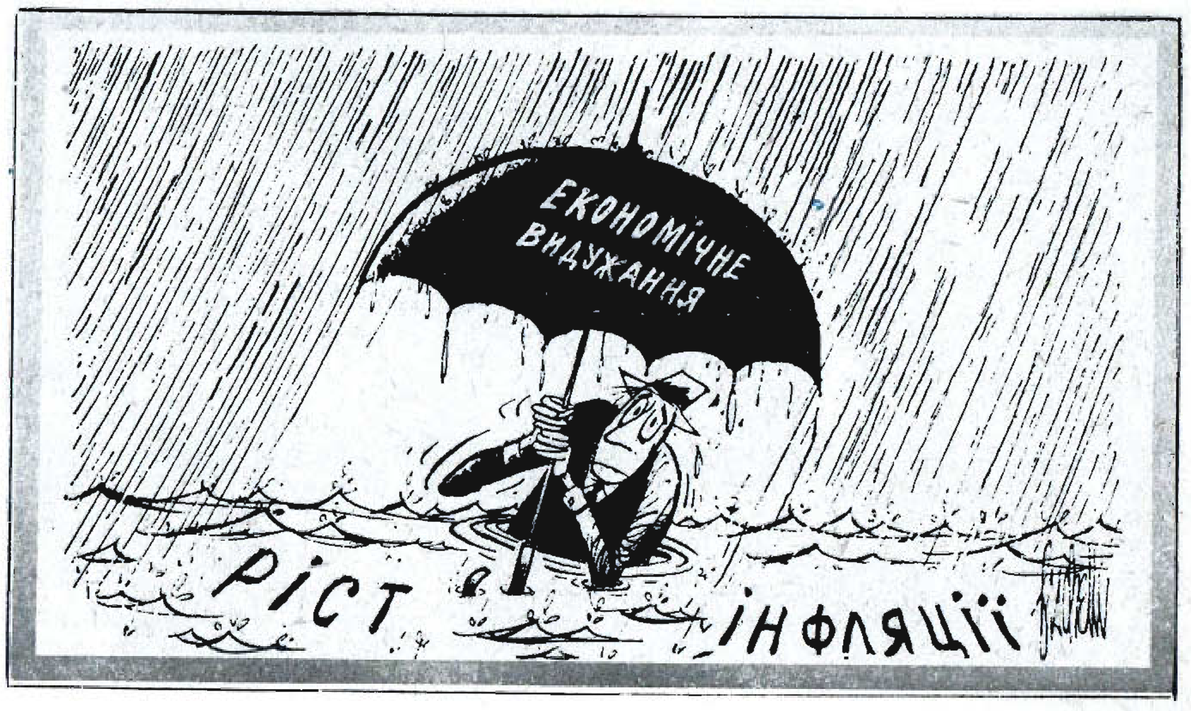

Без слів.